

IVA ADAMCOVÁ

12.6.2016

LITOMÝŠL

Iva Adamcová – Litomyšl 12. 6. 2016

Tak vás vítám.

Je vás tady myslím o trochu víc, než tady bylo loni. Já tedy doufám, že jste si připravili i otázky, protože ty zodpovězené otázky jsou pro vás moc, moc důležité. Ony vám totiž doladí to vaše skutečné Vědomí, které pořád je ještě zastřené hmotnou složkou.

Já jsem vám v posledních audiích vysvětlovala, že jste jediným Bohem. Každý z vás je jediným Bohem. To je jedno jediné Vědomí, které je ale jakoby rozrušené na tom svém povrchu, který je ukrytý ve hmotě, a je vlastně obalený jednou jedinou hmotou - planetou, kterou jste si vybrali na dobu svého vývoje. A samozřejmě ze začátku se učíte velmi dlouho a zdoluhavě, dlouhé životy, odolávat takzvaně útokům vnější hmoty, to znamená druhých lidí. Ale vaše Vědomí si vůbec neuvědomuje po tu dobu, že ten kdo útočí jste vy. Že ten svět je nastavený a vaší vůlí Boha bylo, aby ten svět, ta hmota na vás tak útočila, přesně tak, jak v tom osudu útočí, ale že vy to odmítáte, protože si přivlastňujete poryvy vaší vlastní hmoty. To vaše tělo má nahrané samo v sobě vaše odpory, ať jsou to zlosti, odmítání, že je něco špatné, vztahovky, kritiky, lítosti, nenávisti... A vy se to samozřejmě život za životem učíte zvládat, abyste si to nepřivlastnili, abyste se jednou dopídili toho vlastního Vědomí, abyste zjistili, kdo jste.

Vždycky ale máte vůli jenom jako Bůh. To znamená, že když se považujete za hmotu, tak se usilovně snažíte o něco bojovat, s takovou tou zařatou pěstičkou. Snažíte se opravdu zlomit ten osud, tak jak vy to říkáte nebo to pociťujete, ale tím porušujete a útočíte sami proti sobě, protože vy jste nikdy tou hmotou nebyli. Byli jste původním Božstvím. Což je vlastně obrovsky úlevné na tom konci těch vývojových životů zjistit, protože přestane takový ten usilovný boj, a pak zažíváte obrovské momenty nádherných zážitků, kterým my lidé říkáme zázraky. To znamená, že když se učíte napřed přijmout hmotu z toho vnějšího světa, pak se dostanete jednoho dne do takového zvláštního stavu, kdy už přicházejí o tom informace, a už taky zvládáte odpouštět. Už vám mnohé nevadí, jste takzvaně rozumní, klidnější, než běžně to vaše okolí je. Ale tam najednou se dostanete do stavu, který je velice zvláštní a který samozřejmě nepředpokládáte. Je to stav, kdy ještě útočí vaše vlastní tělo. Křičí na vás, vyčítá vám. Předhazuje vám, že nejste tak dobří, že jste teď něco udělali špatně, že naopak vy jste ti špatní. A samozřejmě hází na vás, pozor, i mechanické poryvy, které vy si samozřejmě přivlastňujete a dáváte si je za své. To je to, že třeba se vám stane, že vaše tělo, vy, už nemáte lítost, už vám třeba nevadí, že vám někdo něco dělá, ale teď zase pozorujete to své okolí, aby vy jste nelitovali ty druhé. Už to neděláte, už prožijete poprvé takový ten stav klidu, kdy vám je to jedno. Kdy víte, že každý ten jednotlivec má svůj osud nastavený a potřebuje si prožít a projít tím v klidu a nepřivlastnit si ty poryvy, které to tělo má. Ale s údivem zjišťujete, že najednou tělo se klepe nebo se najednou rozplácete, ale necítíte přitom žádnou emoci. To tělo vás ještě chce mít pod kontrolou. Ano, hmota je velmi, velmi moudrá a je to velmi dobrý učitel a vy tu hmotu musíte milovat. Už dneska moc dobře víte, že milování neboli stav lásky je stav bez odporu. To znamená, že vám musí být úplně lhostejné, co to tělo dělá. A zase si to nesmíte přivlastnit, protože vy jste nikdy tělem nebyli. A tohle je někdy obtížné na tom konci

toho vývoje směrem do 5D pochopit, protože tady je pro vás připraveno velmi mnoho pastí, které jsou velmi nenápadné, a někdy se vás pokusí svést jakoby na scestí. Pokud se vám to stane, tak prosím vás zachovejte klid, usmějte se, protože vy nabíráte každým tímto malým příběhem v tom vašem vývoji svoje další zkušenosti. A když byste si zase dělali výčitky, a ta hmota chce, abyste se chytili do pastí, to znamená zase si dělali výčitky, že jste jako by něco nezvládli, tehdy byste znovu posílili Satana neboli hmotné vědomí vašeho těla. A tehdy byste to v dalším příběhu zase jako by nezvládli. Jenže vy moc dobře víte, že i váš čas, kdy to zvládnete, je nastavený. Vy můžete totiž tvořit skutečně jenom ve fázi Boha a vždycky jste tvořili.

Tvorba Boha znamená ve 3D, že si oblečete osud hotový v těle a v DNA. A v tom DNA máte nahrány i veškeré myšlenky, kterými jste vedeni jako pejskové na vodítku, což si vůbec neuvědomujete. A v takové té iluzi si myslíte, že máte svoji vůli. A že tu vůli si musíte prosadit. Ty myšlenky vám dávají do hlavy nápady, kam pojedete, kam nepojedete, co si vezmete na sebe, co si koupíte, co si nekoupíte... Což také má svůj důležitý smysl ve vašem životě, protože některé věci se vám vracejí po mnoha letech v takových jakoby otočkách, abyste si je zopakovali, abyste jim znovu nepodlehli, byť to jsou drobnosti. Protože Bůh potom je tak tvůrčí, jakmile se překlenete do svého Božství, že se opravdu už pak nestaráte vůbec o nic. Ale je tvůrčí pouze pokorou.

Jestliže se stane, že projdete takzvanou branou 4D, to znamená těmi úskalími, kdy vám Satan nabízí různé nabídky, které jsou lákavé - pozor, chtějí vás zmást. Třeba vám dá to, že najednou víte něco, dostanete nějaký dar. Třeba jsem jeden čas měla, že jsem ucítila najednou vůni něčeho a věděla jsem, že souvisí s někým z minulosti v mém životě - a on skutečně za hodinu, za dvě mi zavolal anebo přišel, zazvonil. Takže já jsem dopředu věděla informačně přes vůni, co se stane. Tohle musíte odmítnout. Vy moc dobře víte, já jsem vyprávěla, že i Míla dostávala takové dary a vždycky říkala: „Pane Bože, seber mi to. Já se znám, já zase podlehnu.“ Ano, Jednota je jedno jediné Božství stejné kvality v jedné jediné hmotě, ale s různými rolemi, aby vy jste vlastně smazali ty rozdíly, které vidíte při pohledu na druhého člověka - jeden je veliký, malý, tlustý, hubený, ten umí nějakou dovednost, třeba matematickou, ten zase malování... Ne, každý má něco a jste v tom velmi dobří právě tak, jak jste. Ten osud je tak nastavený, že to tak musí být. Jednota totiž znamená, a teď dávejte dobře pozor, že každá druhá buňka v Jednotě, to znamená, na kohokoliv se podíváte v tom celku, je vaše vlastní. Na konci 3D si mnozí mysleli, že oni budou ti lepší a ti vyvolení, to je ta fáze černých a bílých mágů, a že oni budou jediní, a že vždycky něčím samozřejmě ovládat ten svět. Tak to není. Vy to ovládnete pouze pokorou, s tím, že vaše další Vědomí v druhém člověku, tedy v druhé hmotě vám přinese potřebnou informaci, kterou dostanete.

Já vám budu vyprávět příběh, který se mi stal, je to asi čtrnáct dní nebo tři týdny, to už teď přesně nevím. Už jsem ho tedy vyprávěla v Ostrohu, ale to nevádí. Kdo jste tam nebyli, aspoň to uslyšíte. Ano, to je takový zářný příklad. Šla jsem nakoupit do jednoho obchodu s potravinami u nás v Teplicích a chtěla jsem si koupit nějakou zeleninu a přijdu do té zeleniny a chtěla jsem rajčata. Já nevidím na blízko, protože ty oči mám špatné po těch letech v laborce. Říkala jsem si: „Nebudu si to moc prohlížet, já si vezmu ten balíček.“ A vedle mě stála paní, menší o trošku, a něco si tak jako brblala pro sebe.

Já jsem nerozuměla, co říká, ale stála jsem blízko. No a ona taky koukala na ty rajčata, já taky, tak jsem zase odvrátila hlavu, koukám na ty rajčata dolů, a najednou ona zvedla hlas a slyším úplně zřetelně, jak říká: „Ivčo, bacha, ty rajčata jsou nahnílé...“ Otočila jsem se, protože jsem si myslela, že mě zná nebo že jsem ji přehlídla, že jsem ji nepoznala. Ne, ona to byla taky Ivča. A v tom balíčku, co jsem měla v ruce, bylo nahnílé rajče, pak jsem si to dala k očím. Takže jsem se smála ještě u kasy, protože vy pak potřebnou informaci dostanete kdekoliv a kdykoliv.

To samé jsem zažila teď vlastně s Liběnkou, co mi kdysi dávala zázvor, protože moje maminka teď měla velké problémy s nohou, strašně ji začala bolet kyčel a už si začala jakoby docela i zoufat, což u ní nebývá. Tam došlo k takovému tomu našemu popovídání, kdy jsem na ni trošku houkla. Říkám: „Mami, přestaň. Jestli se k tomu takhle budeš stavět, to bude ještě horší. Buď ráda, že jenom jedna noha, že to nejsou obě.“ A ona se dovedla jako zmátořit, tak jako: „Tak jo, tak jo.“ Pokora směrem ode mě byla, že tu maminku nelituji, protože vím, že platí za něco, co bylo zapotřebí zaplatit. Jenom zkrátka jí posloužíte ve všem, co ona potřebuje. Zachováte klid a vyřešíte vše, co je potřebné, aby k tomu pohodlí to ten člověk měl. Tak já jsem jí začala svařovat lněné semínko, protože ono trošku ulevuje u takovýchto věcí a přikládala jí večer to semínko na záda. A koncem týdne, to bylo někdy ve čtvrtek, najednou přišel balík. A vidím: Liběna Vachtová. Říkám si: „Liběnka zase posílá zázvor.“ Ale já jsem ten den měla strašně práce a nedostala jsem se k tomu, abych ten balík otevřela, věděla jsem, že tam zázvor bude. Tak jsem ten balík položila do kuchyně na stůl. Druhý den měl přijet můj bratranec, kterého jsem pozvala na oběd s jeho ženou a mojí maminku s tím, že pak odpoledne pojedeme do Mnichova, kde byla skupina lidí, kteří pomáhali Zdeničce Pollakové se tam už přestěhovat, protože už tam Zdenka bydlí a pomůže nám se zprovozněním centra, protože se to fakt blíží. A teď ta maminka, jak byla rozladěná z té nohy, že přece jenom ji to bolelo, tak si tak sedla vedle toho balíku na židli, teď koukla na ten balík, a teď to rozmrzení, jak si neuměla poradit s tou bolestí, víte, to ego se snaží vždycky tak někde střelit někam, tak se vrhla na ten balík... Říká: „Prosím tě, zase balík. Co ti furt posílají ti lidé balíky?!“ Já jsem se otočila a říkám jí: „Maminko, lidé jsou hodní. I kdyby poslali něco, co se nehodí, nemohou to předpokládat, nevadí, ale to je vlastně láska, ten člověk pošle něco, co je mu drahé. To je Liběna prosím tě. Co proti tomu máš? A jsou to moje balíky, nejsou tvoje!“ Tak jsem se jí snažila tak jako zpacifikovat. Načež jsem si říkala, nebudu ji provokovat, já ten balík rozeberu, ať tady není. Tak jsem ho vzala a rozřízla jsem ho a strčila jsem tam ruku - a teď jsem vytáhla lahvičku od francovky, v které byl naložený kostival! To bylo jak na zavalanou. Já ji říkám: „Vidíš, frfňáš na balík. A podívej, tam je pro tebe mazání.“ A teď jsem vytáhla lísteček a Liběna tam psala: „Moje milá Ivanko, tak jsem dostala ‚zprávu‘, že se potřebuješ namazat. A protože já tady mám rok starý, krásně rozležený kostival, tak jsem ti odlila do lahvičky. Je to malý zázrak, který jde do hloubky. Je na svaly, na šlachy, na klouby, na kyčle, tak se moje holka milá namaž.“ Já jsem ji potom volala druhý den, to jsme se nasměly, a říkám: „Ty, to bylo pro maminku. A to bylo fakt jak na zavalání. A té mojí mamince za dvě hodiny po tom kostivalu přestala ta noha bolet.“ Je pravda, že se to pak zase vrátí... Takže teď si to maže a je spokojená. Ale tam si ten odpor k balíkům krásně lehl. I v tom osudu to bylo nastavené, že lehne. Dneska už to asi nebude

dělat, protože ten balík jí vlastně pomohl. No, a jako vycpávka tam byl skutečně ten zázvor, takže to bylo hezké.

A tohle se týká právě těch událostí, kdy vy už neběsníte, a už nepodléháte ani tomu tělu. To má svoje schody. Ten vývoj tady z té 3D je velmi pomalý a takový rozvláčný. Je to nutné, protože toho zarovnání té vaší vlastní skutečné bytosti, k tomu je zapotřebí docela dlouhý čas. Takže je nutné, abyste vnímali, že to, co se děje teď, co třeba se vám nehodí v tom osudu, abyste zachovali klid a vnímali jste to, že to je vaší vůlí, protože vy jste Vědomí, které si ten osud obléklo. Někdy ještě, když člověk v tom poryvu jakoby to odmítne, uvidíte, že zase budete za nějaký čas, za pár měsíců, někdy i za pár hodin opakovat, abyste dostali šanci se do toho ponořit, protože pak ty intervaly těch zkoušek se zkracují a zkracují, a ta šance je. Je to takové obrovské urychlení.

Tak a já bych chtěla, abyste se teď ptali. Minule jste měli tak výrazné a dobré otázky, že pak lidé psali, že ta Litomyšl, která se pak posílala, tak že měla velký ohlas a docela to s lidmi i jako by zatřásl. Tak se ptejte.

Napadá vás něco? Povídejte:

Jak na autoimunitní zánět?

Autoimunita se týká první čakry. A je to útok sama proti sobě. Takže ten člověk se neměl rád. Ono to začíná většinou v rodině, že si vybíráte svůj dědičný hřích. Dědičný hřích znamená, že si vyberete DNA svých rodičů, kteří jsou pro vás nejlepší, jaké můžete mít. To znamená, že třeba, když jste se v minulosti neměli rádi, tak si vyberete jednoho třeba z rodičů nebo třeba oba, kteří tam útočí na vás: „Jsi blbý, nic neumíš.“ Tam jsou takové jakoby poryvy. A vy se napasujete zase do toho svého egoismu z toho minulého života, který končil, a pokračujete v tom náběru, protože ten člověk zase si připadá špatný nebo minimálně horší, což Bůh nezná, ty limity. Dokud je tam odpor vůči té svojí hmotě, že něco neumí, nebo že je taková, jaká je... Ne, věřte mi, my jsme tady skutečně jenom jako Celek. A vy se i pohybujete jako buňka vedle druhé buňky právě proto, abyste si předváděli ty dovednosti. Jednomu bude vadit úplná prkotina a druhý zase bude skutečně úplně v pohodě, i kdyby dělal opravdu jakoby krávovinu úplně non plus ultra. Takže tady je vždycky dobré i pozorovat to své okolí, protože v tom svém okolí ta hmota vám to zjevuje.

Víte, vy jste živoucí přírodou, to si vůbec neuvědomujete. Je jedno, jestli jakákoliv živá hmota, ona je pro nás jakoby i takzvaná mrtvá hmota, což jsou třeba ty domy, ale to je také začleněno do té hmotné složky, protože my to tady považujeme za majetek a my s tím pohybujeme. Ale vy jste stejnou oživlou přírodní složkou, protože vaše hmota těla je živá příroda, jako jsou rostliny nebo zvířata. A ta Matka vám skutečně dává přesně to, co potřebujete. To znamená, že když dneska budete chodit bosí po zahrádce, tak tam začnou růst byliny, které napraví vaše vlastní neduhy. A to samé se děje i tam, kde budete žít. Tam se budou pohybovat charaktery, které vy potřebujete, abyste se naučili, abyste viděli ten obraz svého vlastního Božství, které je ukryté pod tou hmotnou složkou. Takže je dobré pozorovat tyhle věci, protože ony vám o vás mnohé prozradí. A

také vám prozradí způsob, jak vylézt ven. I tam se někde budou odehrávat příklady toho správného narovnání. Vždycky to ten člověk má okolo sebe.t

Já si pamatuji, jak mi jednou můj muž vyprávěl, když přicházeli. To ještě bylo před tím, než jsem přišla do Jáchymova, než jsme se potkali. Tak mi vyprávěl, že jednou sestoupili také z vysoké složky Nadjá. A to Nadjá mu takhle vyprávělo s mírem o jeho dávnějším příteli, který byl tedy strašně fajn. Ten pán zemřel na rakovinu dva měsíce před tím, než já jsem dorazila vlastně do toho jeho života. A říkal: „On mi vyprávěl, že tenhle můj přítel byl strašně dobrý, že byl opravdu super Duše. Měl tam jediný zádrhel, který se týkal toho, že se upínal na panenku Marii.“ Vy se máte upínat na Celek, ne jenom na nějaký takový ten princip, který tady je. Což je mimochodem ženství, ta panenka Marie. Takže to byla jeho jako ještě minusová složka, ale že v příštím životě už to bude dobré, ale že on byl tak dobrý, že on kdyby byla třeba válka nebo nějaký zádrhel, takže on by býval rozdal veškeré potraviny, které má. A v té době ten Jára říkal: „Já tak na něj koukám, říkám si: ‚Aha, on do mě vidí,‘“ protože v tu dobu mu došlo, že on by to shromažďoval třeba jenom pro rodinu. Ne, tady vy máte rodinu totiž všude, to si vůbec neuvědomujete. Takže když ještě chcete něco na zadní kolečka - ne. Ten kdo přijde, ten má skutečně právo, když jde do tuhého, a když ten život okolo vás je ohrožený. Ale to jsem se zase dostala hodně daleko od té imunity, že. Ale to s tím všechno souvisí.

Takže tady se vrátím k té otázce ještě tím, že vy jste vlastně skutečně vždycky dobří takoví, jací jste. Vy se jenom vyvíjíte. A vždycky zjistíte, že za nějaký čas jste zase lepší, než jste byli. Takže zase ještě vždycky zjistíte, že byla nějaká rezerva, kterou šlo odbourat. A proto byste se nikdy už z tohohle důvodu neměli nikdy posuzovat. To vám obrovsky narovná všechno. Ale už víte, že platby, které platíte, jdou všechny z minulosti a zaplatíte vždycky sto procent. To znamená, že když to ten člověk dělal dlouhodobě, tak musí přijít nějaký výraznější jakoby atak v té jakoby nemoci a i časově docela náročný, než se všechno zvládne.

Já jsem měla před měsícem návštěvu. To byl docela zajímavý chlapec. Je mu asi dvacet dva, poslouchá mě od sedmnácti let i se svojí maminkou. A vyprávěl mi příběh, který vám potřebuji vyprávět, protože tam uvidíte právě ten systém Jednoty. Víte, bílí mágové ve 3D chtějí všechno zvládnout. Tu nemoc samozřejmě odstrčit, ale oni sahají do karmy, což nejde. Vy se nemůžete překlenout do stavu Boha, aniž byste uměli všechno. To je jako kdybyste byli v osmé, sedmé třídě, neuměli matematiku, a teď jste se chtěli vyšoupnout z devítiletky. To nejde. Vy byste se byli schopni třeba naučit, jak se máte chovat a vypočítat nějaký příklad v deváté třídě, ale vám by chyběly ty dva roky té praxe. To znamená, že by vás pak něco zaskočilo. A to nejde, ten Bůh vás tam zkrátka nepustí, takže vy nevylezete z toho učení. Což je právě omyl v té bílé magii. Ale ten Bůh si pak samozřejmě poradí tím, že ovládá celou planetu. To znamená, že k vám potom přijde přesně informace, co na ten problém může jít, a je jedno, jestli to je od lékaře, od přítele nebo od nějakého média. A tady právě ten příběh je dokonalý v tom, že on mi to také potvrdil. Říkal: „Já mám sestru, která v šesti letech začala mít obrovské epileptické záchvaty, tři denně. Což zdemolovalo obrovsky rodinu v těch letech tenkrát, protože my jsme nemohli na dovolenou, my jsme nemohli nikam. My jsme nevěděli,

kdy to přijde.“ Takže fakt ta rodina žila napřed v těch odporech lítosti, co se tam odehrávalo u těch rodičů. On říkal, že on sám si vždycky zalezl do svého světa, tam si hrál v takové jakoby bublině. Takže každý to vyřeší po svém, tak jak umí v té fázi vývoje. Nicméně před těmi pěti lety začali poslouchat. A teprve tehdy, to je rok a půl zpátky, kdy úplně lehl takový ten bojový duch toho odporu k tomu, kdy opravdu jenom mechanicky se staráte o to nemocné dítě, které už je dospělé. Té ženě už bylo asi pětadvacet, možná ještě i víc, kdy ta matka s tím otcem opravdu dělali jenom mechanické věci, že jí pomohli, když měla křeče, aby si neukousla jazyk. Brala samozřejmě léky, to co bylo dostupné, ale byli v klidu. Teprve tehdy přišla nabídka. A i já jsem vám vyprávěla, že i ta věda bude tak milosrdná, že se přijde na úplně všechno z toho medicínského pohledu. Ano, teď se to obrovsky otevírá, co se týká vlastně obsahu i těch chemických látek, které jsou ve všech těch bylinách a ve všem. Na všechno tady je lék, to narovnání, a je to připraveno i na tuhle dobu, a i mechanické zásahy. Takže ona dostala nabídku na operaci, ona je dnes rok a půl bez jediného ataku téhle nemoci a dokonce žije v Austrálii, takže už má svůj život a je všechno zapláceno. Tady k tomu došlo snad kdysi dávno v dětství, kdy to miminko vypadlo. Pozor, žádné výčitky. I to miminko, které má vypadnout, vy víte, že není nic náhoda, vypadne. Je to i v osudu toho jedince i toho, komu se to jakoby stane, protože to není záměr toho člověka. Tohle si musíte vždycky narovnat. Vyčítat si něco, že jsem zavinil - ne, to není nutné, naopak vás to obrovsky demoluje.

Takže tady jenom opravdu u té autoimunity stačí - zasloužím si, přijímám to, jsem takový, jaký jsem a vydržet. Když je zapotřebí vzít si lék, jít tou cestou jakoby té mechaniky, to co se tam nabízí a nemít odpor, protože ten odpor vám uzavře kanál a vy to pak prožíváte mnohem déle. Když přicházejí rychlé ataky plateb (teď v poslední době je to velice časté), máte opravdu třeba kolaps, tak když to přijmete i s tím, tam to Ego straší: „Hele, umřeš.“ Tak tedy klidně: „Jo, tak co mám dělat, že... Tak umřu.“ Okamžitě vás třeba odveze sanita, tam vám všechno změří - a ono vám nic není, tak vás pustí domů. To už mám hodně dopisů a lidí, se kterými se setkávám, kteří mi to také potvrzují, že lékaři jsou udivení, jak to všechno probíhá a hned se to narovná. Takže vydržet. Je to nutné fakt vydržet.

Tak ptejte se.

Co poradit lidem s nesnášenlivostí lepku?

My jsme se teď o tom bavili, vid'. Ano, já si myslím, že to také je teď poryv právě v křeči hmoty, že to také přestane. Pozor! Víte, každý z vás v tom DNA jde odjinud. Je to sice DNA planety, ale vy jste samozřejmě žili, víte to, máte rozdílné krevní skupiny. Každá ta krevní skupina má i jiný způsob stravování, který skutečně je platný - ano, že někdo vychází třeba z DNA lovců. Ale to je váš kabát, že ano. Vy jste Vědomí, které vám teď vyhovuje s tím osudem, to znamená i s tím dopadem z toho vývoje a těch vycházení. Vlastně jdete 5D. A vy si teď, a už to skutečně jde, zajdete třeba k výživovému poradci. A to vás také napadne.

Já jsem teď také byla u výživového poradce, jakoby preventivně, kdy jsem si říkala: „Dobře, já nemám žádný problém, ale přece jenom jsem ve věku, kdy můžu pak po tom

přechodu začít přibírat, tak abych věděla co jíst a nejíst.“ A je to údivné, opravdu to pracuje. Tam vám ten přístroj, který vás změří, zváží, zjistí vlastně, kolik máte svaloviny, kolik máte viscerálního tuku. Jaké jsou pro vás vhodné potraviny, ať podle ajurvědy, i to tady máte k nabrání, jaké potraviny máte zakázané, jaké doporučené a zbytek je libovolně k používání. A pak si sami už doladíte, jaká ta potravina vám dělá moc dobře. A opravdu, já se cítím lehká jak pírko, to jsem v životě nikdy neměla. Tohle jsem nikdy neřešila. A naopak jsem zjistila, já třeba podle toho, co mi tam napsali, já to dodržuji, nemám žádný problém. I když spoustu potravin nemůžu, které miluji, nebo které jsem jedla běžně a milovala jsem je. Zkrátka najednou, to tak lehne, jakmile lehne Ego, už netoužíte. Dřív: „Já nemůžu brambory...“ Ne, ne, ne: „Nemůžu brambory, tak co...“ Ale fakt se to vyplatí, protože ten člověk je pocitově úplně jiný. Takže tady jsem si vyzkoušela, já třeba nemůžu pomeranče a to mi nevadilo, to jsem nikdy nemusela, ale mandarinky jsem milovala. A jednou večer, to už bylo asi tři měsíce, když jsem to dodržovala, tak najednou se moje maminka zvedla a dala mi do ruky oloupanou mandarinku. A já nejsem fanatik, já, když mi takhle někdo něco dá, tak si to vezmu. Teď na ni tak koukám, ta televize svítila, říkám si: „Ne, ne, nebudu dělat...“ Tak jsem ji snědla. Hele, do půl hodiny, to jsem fakt netušila, jsem začala tak jako říhat, ale tak nepříjemně a tak hodně, a to jsem si toho v životě předtím nevšimla. A tam vám dojde, že třeba vy pak si myslíte, že jste se přejedli, nebo že jste něco jiného snědli, nedává to souvislost jakoby s tou potravinou, kterou to tělo vlastně podle všech těch chemií, které tam máte, s touhle chemií udělá nějakou takovou reakci. Takže vy si pak i vychytáte tyhle věci. Je pravda, že teď je spousta různých diet a různých doporučení, ale já jsem vždycky byla taková zlatá střední cesta ve všem.

Úplně bez lepku to taky není dobré, ten lepek je také důležitý, ale v určité míře pro ten organismus. To je bílkovina, kterou také to tělo potřebuje. Ale jestliže na ni je člověk alergický, je vidět, že ji třeba měl hodně a to tělo se brání. Ono se po jisté době určitě vyčistí, ale tu dobu si musíte samozřejmě vyzkoušet vy. Třeba po čase vyzkoušet něco s lepkem.

Já třeba můžu lepek, mě vůbec nevádí, ale jím třeba mouky, které jsou s nízkým obsahem lepku, třeba špaldu, to je stará varianta, nebo žito, nebo pohanka, ta už nemá lepek, podle toho jak je vyráběná, to mi nevádí. Ale tyhle mouky mi vyloženě dělají dobře.

Takže každé to tělo je vlastně chemická nádoba, kterou když tam zase něco jiného přihodíte... Stejnou potravinu když dáte deseti lidem, tak ono to tělo má jinou reakci, takže vy si pak sami doladíte, protože vy jste velitel v tom těle, to co vám vyhovuje a to, co ne. Takže ono to ze začátku bude individuální.

Později, až se ta planeta vyčistí a ona se vyčistí, ať je to od plastů a takových věcí, přijde se na spoustu krásných nápadů. Ano, skutečně i na tohle se přijde, bude nám pomoheno i ze systému jiných planet. To už je nastavené. Protože vy třeba ve 3D se učíte být jediným Bohem na planetě, to je stav 5D, pak jste člověkem, který je Božstvím, velí své hmotě, to znamená, ona neublíží ani myšlenkou, žádným poryvem, odpory zemřou, tudíž se chováte ke svému okolí jako sám k sobě. Ano, vy jste skutečně jediným Bohem v jediné hmotě. Tehdy planety, které jsou tady, v 5D jsou stejné, na nich už jsou i mnohé

vyspělé civilizace, protože samozřejmě my jsme tam teprve teď doletěli, ale oni už jsou tady mnohem déle, takže nám bude i pomoheno z hlediska těchto věcí, které my budeme teprve doladovat. Ale ta planeta až se vyčistí, tak vaše těla zase budou reagovat jinak, ale hlavně budete si s nimi umět poradit. Bude odpadat taková ta závislost na hmotné složce, co se týká jídla, ale úplně jakoby odložení stravy ještě nebude. To bude až kolem desáté čakry. Na to máme ještě čas, protože naše složka hmotná je ještě docela hrubohmotná, i když už jsme tedy mnohem řidší, než jsme byli. Ta hmota se na konci vesmíru planety úplně vyzáří. Pak už nebudete jako Vědomí potřebovat v těch posledních dimenzích vůbec hmotu na to, abyste existovali. Tam už budete plné Vědomí, ale to jsou ještě eony času, než se toho jakoby dožijeme.

Takže já spíš teď těm lidem doporučuji, aby si to vyzkoušeli sami, co jim vyhovuje a co ne. Na to oni přijdou. Rozhodně nedoporučuji být roztrhaný dramatem, že teď musím držet bezlepkovou dietu. Ne, to je blbost. Jakmile zachovám klid, opravdu vám ta informace přijde, vy se neblokujete jako jedinec. Ten, kdo bude běsnit a trápit se tím, k tomu se to nikdy nedostane, to vás obkrouží a úplně vás to mine, ten člověk je vyhozený. Jakmile splním tu pokoru, tak mě to z toho vyšoupne a jsem v úplně jiné pozici. A ten Bůh fakt ví všechno. Takže ty složky se starají o to, aby se ta informace k vám dostala. Stačí to takhle?

Udělal se mi bradavice na holenní kosti. Je to tak měsíc a půl. Říkala jsem si, no blbost, tak jsem šla do lékárny pro Lapis nebo něco takového. A poradili mi, abych si to nechala vypálit. Takže jsem byla na kožním. A mně se to nehojí. Špatně se mně to hojí. Dávali mi mastičky a vůbec to nepomáhá. A bylinek já se bojím.

Tady je paní bylinkářka, která vám poradí. Ta je tedy super. Ona je z Energy. A Majka tomu fakt rozumí. Takhle, ono to má svoji návaznost. Vy si potom spolu promluvíte, ale já vám řeknu jakoby obecnou složku. Samozřejmě, máte to na levé noze, takže to se může týkat i nějaké oslabené levé strany - nalevo co je tedy opravdu musíte si dočistit vědomě. Pozor, pak vám ta bylina pomůže! A to, co vám doporučí tady Majka, ano. Takže bylina je, už jsem to říkala - vy jste příroda. I v té bylině je Vědomí, které vlastně rezonuje s tím, co vy přijmete a co ne. A když vy tam ten blok máte, tak ta bylina nemůže samozřejmě pracovat. Anebo zas to tělo ji převálcuje - a to je nekonečný proces. Ale jakmile vy si uvědomíte, že všichni v té levé složce, to znamená v té hmotné složce, v tom vašem životě byli takoví, jací byli a byli tak dobří, i když se to nezdálo na první pohled, i vy sama, to je i sama k sobě, tak tam se to Vědomí narovná. Vlastně vy tam doplníte, ta čakra se pootevře, vy se tam dolijete jako to Božství, a tehdy ta bylina zapůsobí a okamžitě se to zahojí. Ono je nutné si vždy uvědomit, kde vy to v tom těle máte, ke které té čakře to patří. A také samozřejmě, co se tam dá opravit a co ne.

Hodně lidí teď má problémy s trojkou. Tady je ten respekt strašně důležitý. Uvědomte si, že to co dělám, krásně to říká i František Drtikol, ano, to je taky to, co jsem přišla vysvětlit - Bůh dělá všechno dokonale. Uvědomte si, že my jsme tady v celé devítiletce. To znamená, tady je škola obrovská, jste jako letící škola vesmírem, a my tu máme devět tříd. Ty třídy jsou tady rozvrstveny velmi zvláštním způsobem, protože ty nejnižší

třídy jsou samozřejmě v určitých oblastech na planetě, ale ty další jsou jakoby promíchané pro vás jakoby prostorem. Takže třeba Evropa tady má mnohé třídy, ale vy v tom životě kolem sebe máte to, co potřebujete k tomu vašemu posunu jakoby v té vaší třídě, abyste se učili. To znamená, že v tom osudu už je vybráno - způsob jak vás vyučovat, kým vyučovat. Ale je to vaše vlastní vůle, protože vy jste se ty zkoušky toho stavu, kdy pořád zůstanete Vědomí, v tom klidu toho nitra, že se to děje a nebudete brát ohledy na to divadlo té hmoty, co vám tam vytváří v tom osudu za divadélko, nebudete brát v potaz. Ta hmota je velmi moudrá a opravdu ji musíte za to milovat, jak ona vás zkouší, protože když ji nebudete milovat, tak se nikdy sami k sobě jako Bůh nedostanete. Takže i kdyby to byl agresivní soused nebo nepříjemný šéf, opravdu zařijete neskutečné věci, když si to v sobě srovnáte, a on se k vám jedinému bude chovat úplně jinak, jakoby pochopit, a to Ego je hodně silné, tak je skutečně zvláštním způsobem odstraněn z toho vašeho okolí. Takhle to pracuje. Vy jste totiž skutečně jediným vědomým Božstvím.

Já jsem to teď vyprávěla v Solenici, jestli jste poslouchali nahrávku. Tam je vidět skutečně ta praxe. To vaše tělo vám dělá vaše odpory, ale vy jste nikdy tím tělem nebyli. Takže když mu řeknete: „Hele, já jsem chtěl, aby mi to udělal. Já jsem chtěl, aby se takhle ten člověk choval.“ Tak on si lehne. Okamžitě zažijete klid a mír. A ještě pozor, musíte to svoje tělo milovat za to, že vás takhle zkouší, že nabíráte sílu jako Duch jak tu hmotu zvládnout, protože pozice 3D je, že vám ta hmota vždycky od nepaměti vládla. Vy jste nikdy nevěděli, kdo jste. Ale stav 5D je, že vy konečně budete vládnout hmotě, kdy převezmete jako Bůh se všemi zkušenostmi, které jste nabrali. Proto právě ji máte jako Matku milovat, ona je vaší skutečnou matkou. Vy si vybíráte pouze dočasnou maminku, ke které se narodíte a dočasného otce, který není vaším skutečným rodičem, ani jeden z nich. Je to pouze náběr dědičného hříchu jediné hmoty a jediného Boha uloženého, dokud to Božství nezjistí, kdo je. To je skutečná realita v 5D. Vyšší reality ve vyšších dimenzích jsou zase trošku odlišné. V té páté dimenzi, tam se učí ty jednotlivé planety, jako zase jediné Božství, jako společenství Boha, milovat i ty ostatní planety. Tam to bude trošku i složitější, ale to se naučíte. To pak uvidíte, o čem to bude. Nebudu předbíhat věci.

Tak se ptejte dál.

Mám velkého učitele – moje tělo. Mám vysoký tlak, beru prášky a není to lepší.

Prášky si klidně berte, ale pracujte na tom. Není to o tom, abyste měla berličku a neustála, tady jde o to, že se to může týkat chemie těla, o tom jsme mluvili, to znamená i to, co do sebe dostáváte za potraviny. I potraviny jsou schopny jakoby snižovat krevní tlak. Pak tam jsou věci, kdy třeba podléháte ještě náporům nějakých emocí, které přicházejí samozřejmě většinou nečekaně. A právě to, že to tělo to nezvládá, a také skutečně ta potravinová složka způsobí i to, že třeba když byste neměla rutin, tak nemáte pružné to řečiště v sobě. To znamená, že při tom nezvládnutí té negativní emoce, která tam přijde a tím tělem proběhne, která ale není vaše, to zkrátka se děje, to víte, tak neumíte vlastně ještě zachovat klid. Najednou jste třeba zjistili, když se

leknete, něco vám najednou není příjemné, a teď vám začne obrovsky tlouct srdce. Teď si vezmete, to srdce se strašně rychle rozjede, a když ta céva není pružná, tak ona nepovolí, ona se nerozšíří, aby zregulovala ten nápor toho tlaku. Takže tím vám se zvedá tlak, protože on zůstává. Vlastně ta rigidita toho řečiště je to, že ono vlastně není pružné, tak proto se to děje. Takže dodávat rutin, jíst správné věci a milovat ty největší útočníky, kteří vám tam přicházejí. Pozor, vy si musíte uvědomit, že ten útočník jste vy sama. To je právě to, že vaše tělo to neumí. Ne, domlouvat mu: „Hele ty vole, to je to nejlepší, co mě mohl udělat tenhle člověk...“ Ano, já vždycky s ním žertuji, ale ono opravdu zjistíte, že se s ním dá mluvit. Vy si to svoje tělo potřebujete ochočit jako toho pejska. Dá se, pak vám bude sloužit. A bude sloužit dobře. Ono vám i dopředu řekne, co dělat a co ne. A přichází vám i informace třeba o potravinách, co máte jíst. To přichází úplně samo. To Božství je univerzální, takže ono si k vám tu cestu najde. Ale existují už i knihy o stravě, ale do té doby, prosím, ještě berte ty prášky samozřejmě. Takže pomalu snižovat, pomalu krok za krokem postupovat tedy mechanicky. Znáám lidi, co měli veliký problém s tlakem a dostali se do úplně perfektního stavu, ale není to krátkodobá záležitost.

Rozhodně to neodmítejte. Vy to na té trojce potřebujete respektovat, že to je. Žádný strach z toho, že se to děje. Zkrátka si hlídat odpory na čakrách - žádná vztahovka, nevadí mi to, žádné lítosti, žádné nepříjemné pocity si nedovolte. To tělo vám pak začne sloužit. Ono je velmi moudré a ono chce, ten Satan chce, abyste mu podléhala.

Já jsem byla před měsícem v Teplicích. Kontaktovala mě skupina žen. Jsou strašně fajn. Jedna z nich je moje spolužačka, ale ostatní jsem neznala. A už je znám, my teď každý měsíc máme takové sezení, jako že se sejdeme, a tak tři, čtyři hodiny si pokecáme jako kámošky. Je to fajn. V pátek budeme mít setkání. Na tom prvním setkání jedna z těch dívčín mi říkala: „Víš, mě neustále bolí hlava, ale pořád. Ve dne v noci. To je strašné, já se toho nemůžu zbavit.“ A protože ony všechny se léta znaly, já říkám: „Tak jestli chceš, já se podívám, co se tam odehrává.“ Tak jenom jsem si na ni u toho stolu sáhla. A odhalily jsme tam spoustu věcí, které jí ulevily, tam v minulosti opravdu byly a souhlasily i s časovými údaji. A pak jí říkám: „A teď si pamatuj, co ti řeknu. Ty podléháš diktátu těla.“ Ano, to tělo je totiž strašně moudré - a když ví, že tomu jedinci vadí bolest hlavy, tak to zase udělá. A ona mi napsala, je to pár dní zpátky, než jsem jela sem. Já jsem to potom dokonce dala i na facebook, protože to musíte vědět. Tyhle ty věci potřebujete vědět, ony souvisí. Já to sice vykládám pořád, ale vy to v tom nevnímáte. A ona mi pak napsala, co zažila, že si o tom popřemýšlela, a že jí to došlo, a řekla: „Tak víš co, tak do mě! Jestli chceš, aby mě bolela hlava, tak klidně. Mně je to úplně fuk.“ Říká: „Ivanko, tři týdny jsem bez bolesti. Já jsem jak znovuzrozená.“ Ano, z pozice hmoty, kdy ta hmota vám předhazuje i různé bolístky, to co vám překáží na tom těle, tak to tělo záměrně vás chce mít ve své moci, aby vás ovládalo, teprve tehdy, kdy vydržíte a je vám to lhostejné v tom smyslu emocionálním, že neprožíváte žádné starosti.

Já jsem si před dvěma lety nabrala takovou nějakou plíseň na ruce, jak jsme pracovali na Chamblardu. A teď tam ještě nebylo topení. Tam byla zima, v noci bylo mínus pět. Už tam tedy byla horká voda, utíkali jsme honem rychle do postele, ale teď do té ledové

postele... A to už byl konec října. A od rána do večera jsme byli vlastně na štaflích, já jsem měla snad tři svetry na sobě, abych nezmrzla. A teď jsem škrábala ty plesnivé staré stropy, které tam byly od války neošetřené... To ani nevíš, jak jsem ráda, že jsem to neměla na obličej, jak mi to padalo. Ale já jsem to ani nezjistila, ono to nesvědilo, nic, jenom najednou mi Lucka říká: „Co to tady máš?“ Ale vypadalo to ošklivě. Tak rok jsem s tím vůbec nic nedělala, jenom tak občas jsem si to něčím namazala, ale bylo to pořád stejné. Bylo to fajn z toho důvodu, a zase musíte si vybrat to lepší, takže bylo super, že se to nerozrůstalo, ale také se to nezmenšovalo. Takže já jsem se držela té pozice: „Super, je to pořád ve velikosti mexického dolaru!“ /Smích/

Načež asi za rok si toho jednou všimla Petruška, když tady v létě byli a říká: „Mami, to musíš něčím mazat!“ Tak pak jsem to různě promašťovala. Ale ono to bylo úžasné, protože ono mě to za další půlrok, uvědomila jsem si, že konečně musím něco asi dělat i s tou stravou, to se toho také týkalo. A pozor, ona i ta strava, to jsem se potom dozvěděla i od té mé výživové poradkyně, to je vlastně moje kamarádka (my jsme spolu kdysi dávno zažily hezký příběh, ale já jsem nevěděla, že to je ona, tak jsme se přivítaly po letech), tak opravdu i ten poradce toho stravování vám řekne, když máte plísně, co máte jíst, jaké potraviny, a které nemáte, abyste se toho zbavili. Jenom tou stravou abyste si s plísněmi poradili. Pak se to už ztratilo a zůstal tam jenom pigmentový flek. A pak mi jeden kamarád, on je to doktor, řekl: „Hele, tam asi zůstane ten pigment.“ A já říkám: „Ano, já s tím počítám.“ Ale teď už je to děrované jako řešeto a vypadá to, že ten pigment zmizí.

Takže opravdu jenom v klidu a v míru to řešit mechanicky, žádné negativní emoce si nedovolte - a ono to opravdu odezní. To tělo se vám odmění, ono je pak i rádo samozřejmě. Ale to tělo využívá všeho, co by vám vadilo. Co všechno byste odmítli, si musíte prožít, protože to je právě ta fáze toho Božství, ke kterému se vy musíte dopídit. Takže si hlídejte věci, které odmítáte. Těch vám bude opravdu dáno přehršle. Máte chtít úplně všechno. Je to vaše, je to váš život a jestliže se to dostane do vašeho života, je to jeho součástí.

Ten Ježíš je vlastně živoucí pokora. On kývnul na vše, neutekl nikam, přijal ten svůj osud takový, jaký byl. A to byl právě veliký omyl lidstva, sám Ježíš by nikdy nechtěl, abyste se k němu modlili. On vám přišel pouze říct, že nejste hmotou, abyste našli svého Krista tak, jako on ho našel. Vy si potřebujete skutečně najít toho vašeho Krista vašeho těla a jména. A o tom to vlastně je. Jestliže jste jediným Bohem, takže všechno, co se děje na planetě je vaše - a vy máte souhlasit. Proto jsem vám vlastně na konci roku vysvětlovala, a to bylo veliké téma těch běženců, a už se to tak trošičku jakoby zmírňuje, aspoň tady v Čechách, protože jestliže vy budete skutečně běsnit proti čemukoliv, tak tehdy se nemůžete zarovnat. Láska totiž nikdy nebojuje. Láska je láskou. Láska nemůže bojovat, to pak není totiž láska.

Tak a další otázka? Ono jich moc nemáte, ale ono se to pak rozjíždí. A pak na konci by se lidé ptali. Tak si troufněte!

Jak na deprese?

Deprese nejsou vaše. Vy už to víte, že... /Smích/

Deprese jsou vlastně jakoby obrovsky silný nápor toho těla na vás. A je pravda, že ono se to většinou v životě toho člověka objevuje v takových časových intervalech, po několika letech, že se třeba za deset let objeví nějaká podobná deprese, pak zase žijete trošičku jakoby v klidu, to jsou takové jakoby úseky. Ale to tělo se z vědomí té hmoty skutečně vyvede jen přes sílu toho tréningu, kdy si uvědomíte, kdo jste a kdo nejste. Tam si ale musíte prohlédnout, co vám tam to tělo říká, co vám tam nalhává, z čeho tu depresi máte.

Já si pamatuji, jak jsem zažila, také jsem na to nedávno vzpomínala, asi před pěti lety jsem šila Francí šaty, ale já už jsem věděla, že se bude něco dít. Já jsem léta nešila, založila jsem takhle stroj. To bylo v zimě, na začátku ledna, přijdu domů a najednou Petruška s Francí přiběhli v předsíni ke mně a Petruška říká: „Maminko, já mám na tebe prosbu! Ušila bys Francí princeznovské šaty?“ A já jsem věděla - jé, už je to tady... A teď, jediná vnučka, že, říkám: „To víš, že ano.“ A oni za týden odjely domů a Francí: „Už jsou ty šaty?“ Já říkám: „Prosím tě Francí, musíš mi dát čas, já musím mít také výplatu, abych koupila látku.“ A teď si říkám: „Dobře,“ a pořád se mi do toho nechtělo, tak jako to tělo protestovalo... Až někdy na konci února jsem koupila látku a říkám si: „Tak a teď! A během dvou týdnů to zkrátka ušiji,“ protože už to na mě leželo, už taková ta tíha, ty šaty mi pořád tak zněly v hlavě. Říkám si: „Ne ne ne, já se nenechám takhle mrskat!“ Tak jsem se do nich pustila. Koupila jsem stříh, upravila jsem ho a začala jsem šít. Fakt to šlo jako po másle, ale já jsem koupila satén, a ten satén, když se trefíte jehlou do nitě, tak se posunuješ, nebo nedej bože, aby se páralo... A teď ony byly ty šaty docela složité. A to ještě měly takovou hedvábnou spodničku, nadýchanou, obrovskou. Byly to takové nadýchané šaty. A navíc my jsme se den předtím domluvily s maminkou, že pojedeme v deset hodin nakupovat, nevím, co to bylo za den, asi sobota. A teď zrovna těsně, hodinu nebo půl hodiny před tím, to je tak vymyšlené v tom osudu, jsem najednou začala mít problém, protože jak mi tam ten stroj něco přišil úplně blbě, já jsem to potřebovala vypárat. Ale pozor, to bylo v takovém tom princez průjmu! /Ivanka se směje/ Průjmu - to byl tedy průjem! Protože jak to bylo projmuté, tak kdybych to vypárala, a já už jsem neměla ani látku, tu už bych ani nekoupila, a teď mi to tahalo ty nitky... Už jsem byla zpocená, fakt se nedařilo. A do toho moje maminka, ona když se domluvíme na desátou, ona je vždy perfektní, připravená, ale třeba tak půl hodiny dopředu, a to už přijde oblečená, namalovaná, to mi bylo jasné. A já jsem se u toho stroje klepala, protože jsem to chtěla už mít hotové, abych na to nemusela myslet až půjdu do toho krámu, to bude další hodina, dvě, než se vrátíme. Ale pozor, i to je egoismus! A teď ta maminka přišla a takovým líbezným hláskem mě tam ta hmota řekne: „Jedeme!“ /Smích/ A teď jsem viděla, co to tělo dělá... Říkám: „Ne! Jedeme!“ Já jsem vstala, jenže jak jsem se vzdalovala od toho stroje, tak mi bylo jasné, že mě bude ovládat to tělo, takové to: jak to dopadne, jestli to vypáru, jestli to nebudu muset vyhodit... Ale já jsem věděla, ta maminka za to nemohla, že se to zkrátka děje, že ta hmota to na mě zkouší. Hele, já jsem v tomhle životě neměla žádný depresivní stav, ani jednou, ač jsem tam prožívala opravdu někdy hodně těžké věci. Nikdy jsem neměla

depresi. No, co na mě padlo, co to tělo dělalo..., protože celé ty dva měsíce já jsem vlastně odkládala to šití, že, a teď už jsem to mohla mít hotové, a najednou tohle... A to už chybělo tak dvacet minut šití a šaty by byly hotové. A teď ta maminka ještě, jak ten Satan je mazaný, si sedla vedle mě do toho auta a říká: „Stalo se ti něco?“ /Smích/ Říkám: „Víš, já mám takový problém...“ A teď jsem se snažila jí to vyprávět. A ona: „To bude dobré!“ Říkám: „Ty jsi hodná!“ Přijely jsme do Lidlu, ona prošla tím turniketem, a já najednou si říkám: „Bože můj, jak je to dobře, že mi to ukazuješ. Já jsem nikdy nezažila žádnou depresi, ani žádnou takovou tu ‚deku‘, ale já teď vím, co ti lidé prožívají... Bože můj, jaký dar jsi mi dal.“ V tu ránu mi do hlavy skočilo: „Hele, to je moje vůle, jestli se ty šaty mají došít nebo nedošít, zkrátka já to tak chci...“ A najednou se to tak rozvázalo, jako když rozvážete mašličku a otevřete pytlík. Mně se ulevilo... A ta maminka prošla turniketem, otočila se a říká: „Tobě už je dobře!“ A bylo. My jsme přijely domů, já jsem si sedla ke stroji, úplně lehce se to vypáralo, já jsem to projela a bylo to v pořádku. Nestalo se vůbec nic, to ale jenom tehdy, když vám to dojde. Já jsem cítila obrovský vděk. Není to vaše, ta deprese není vaše. Ať tam vyhrožuje s čímkoliv, musíte kývnout – tak jo, tak já je klidně vyhodím, já ušiji třeba i nové, to je úplně buřt. Tehdy se všechno narovná.

Vy potřebujete vládnout tomu tělu. On totiž ví, a je to dobře, vy nemůžete vyjet najednou k tomu Božství, ono by vás to zdemolovalo, to byste shořeli opravdu jak papír. To Božství je tak strašně silná věc a to tělo musí být silné, aby vlastně uneslo to Božství. Tak proto vy vlastně život po životě jenom trošku vždy odložíte, aby jste se přibližovali a přibližovali..., protože větší rychlostí by to nešlo. Takže, děkujte mu za to. Děkujte mu za ten trénink, který vám jakoby umožňuje, protože se přibližujete k tomu správnému cíli. To nic není. Fakt to nic není.

Já se zeptám na chronickou nespavost. Víím, že jste už o tom také hodně mluvila. Není to u nějaké platby? Nebo jak je to?

To je také svým způsobem jakoby vláda. Ten, kdo by to odmítal a byl z toho rozladěný, tak tělo si vás chytí. To tělo je opravdu moudré v tomhle smyslu. Ono to potřebuje dělat v současnosti, to je takzvaná křeč hmoty, co teď prožívá planeta. Vzpomeňte si, ono i v Bibli se píše, že v tuto dobu vlastně Satan přestane mít vládu nad planetou. Ano. A on to ví. Ale pozor, on je rád, on vás rád jakoby provede.

Já jsem vám ještě zapoměla říct u té příhody s bolavou hlavou, že když to ta Marcela řekla tomu tělu, že tedy – tak do mě, klidně – tak za dva dny dělala něco v kuchyni, a najednou, s otevřenýma očima viděla do sebe a viděla takového fešáka černovlasého, černoookého Satana, kolem něho byly v mlze takové jakoby bílé postavy, ale to nerozeznala, co to bylo, ale on se tak usmíval, jakože ‚dobrý‘, a od té doby si lehly bolesti.

Ano, ta hmota má skutečně teď takzvanou křeč, takže ona zkouší na vás ve vašem vlastním těle. Tady už vnímáte, že je to vaše vlastní hmotné tělo, co to na vás zkouší, kdy vám dává vlastně zprávy. On je rád, když to nezvládnete, protože jste v jeho moci. Ale pozor, je i rád, když to zvládnete, protože je jako dobrý učitel, který fakt byl přísný a nic vám neslevil. Tady neexistuje, aby někdo měl výjimku.

Já jsem v Ostrohu vysvětlovala, protože tam se mě ptali na taková specifika, to se nikdy ti lidé neptali. Víte, já jsem si na sebe oblékla Ivu i s jejím osudem, přestože už jsem jednou z 5D vylezla. To znamená, že jsem přijala dobrovolně všechny dopady. A proto potom v noci, když ke mně chodili andělské ruce, které na mě sahalý a ulevovaly mně, dejme tomu, třeba od bolesti v pravé noze, které jsem mívala po těch letech přednášek. Tak to bylo vlastně moje vlastní Božství, protože to vyšší Nadjá vědělo, že jsem dobrovolně podstoupila sem návrat i s tím vším. Takže to je výjimka. A bylo mi to tenkrát i divné, jak je možné, že někomu se může něco jakoby ulevit nebo odpustit, ano. To je úplně jiná pozice. To je právě té spojky mezi dimenzemi, takže to je vlastně o něčem jiném. Ale jinak běžně to nejde, protože pokud jste ještě nevylezli z 5D, nevrátili jste se sem za nějakým důvodem vývoje planety, tak si to musíte skutečně odkroutit, jako jsem si to odkroutila já. Ale já teď to mám tak jako navíc, jako třešničku na dortu.

Tak, teď nevím, jestli jsem odpověděla nebo neodpověděla. /Ivanka se směje/ Ne. Zkrátka k tomu spaní. Je to podobné. To tělo to zkouší. Samozřejmě doporučuji, abyste to tělo i rozhýbali, co se týče sportování, pohybu. Tady se to týká i věku. Říká se, že starším lidem ubývá potřeba spánku. Ano. To je vlastně, že vám ubývá melatonin, což je spánkový hormon, je v kůži. I tady se bude umět napravovat. Ale já jsem se naučila pracovat s tělem v tomhle smyslu. Také jsem asi půl roku trpěla nespavostí, je to asi dva roky dozadu. To bylo hodně namáhavé. Já jsem se naučila odpočívat, nevadilo mi to - a když pak to tělo jakoby vydrží v tomhle smyslu, pak jsem začala zase krásně spát. Já i teď ještě večer cvičím jógu nebo běhám, pak se osprchuji a padnu jak do studny. To je příjemné, opravdu. Jakoby to tělo unavit trochu, aby si pak šlo odpočinout, a pak krásně usnete. Fakt doporučuji. Je to fajn. Ta jóga je úžasná věc.

Já bych se zeptala, já jsem si v březnu špatně skočila na lyžích ze sedačky a natáhla jsem si vazy v kolenou. A během čtrnácti dnů jsem měla takové mžitky před očima, jako by mně prasklo v oku, měla jsem stín v oku. A to mně sešili laserem. A pořád tam mám takový zákal a nevím, jestli to mám pítvat a zkoumat, k něčemu to vázat...

Samozřejmě ta noha, to koleno, to víte, na těch nohách to je tvrdohlavost. Záleží na tom, jestli to je na levé nebo na pravé straně, ale to už nebudeme rozebírat. Ona totiž každá platba, kterou máte obecně, vy se to ani nemusíte dozvědět, za co to máte. Když to Nadjá bude chtít, tak vám to samo ukáže.

A zajímavé je, že kdybyste třeba přišli ke mně a měli byste už dlouhou platbu za sebou, už se nedozvíme, za co to bylo, to musí probíhat. Anebo se to dozvím dopředu, když ke mně ten člověk přijde a je tam zápis. Třeba ten chlapec, co mi vyprávěl o té sestře, tak ten měl tedy obrovské zápisy na jedničce z minulosti, ale obrovské. Ale týden předtím, on jezdí na lodi, dostal obrovskou ránu od lana. Ono to někdy těm lodníkům i utrhne nohu, když se to lano napne. A říkal, že si myslel, že se zblázní, ale (on poslouchá pět let) že si říkal: „Dobrý, dobrý, já jsem to chtěl, já jsem to chtěl...“ /Smích/ Měl úplně modrou nohu, ale říkal: „Ale chodím, mám nohu, jsem šťastný!“ Říkám: „Ty buď šťastný, že jsi nepřišel i o druhou nohu,“ protože na té druhé to bylo také strašné.

On tam skutečně ten zápis je, ale musí se vybit. Což je tedy požehnáním. Když je to veliký emocionální poryv, tak je to akutní takovým způsobem - buď havárií nebo nějakým úrazem. A ono je to zase rychlé, je to rychle vybité.

A když je to něco takového drobného, pomalého, náběr nějakých bolestí, to se dozvíme, tam váš energetický obraz se mění v každý okamžik. Jsou třeba lidé, kteří se mnou byli na sezení dávno před lety a po letech přišli zase, a teď si mysleli, že to je jako v pořádku. Jenže vy jak jdete životem, jak jde ten osud, tak se dostáváte do podobných situací, které ale nerozeznáte, že jsou podobné, jsou s jinými lidmi, jsou na jiném místě..., ale ten princip je stejný. Třeba: někdo vás podvede, nebo pomluví, tam jsou různé varianty, co vám kdysi vadily, tak znovu opravujete, a už to nedáváte do souvislosti. A jestliže vy to projdete dobře, někdy si to uvědomíte, že vlastně to bylo podobné až po tom průchodu, protože vy byste si na to jinak dali pozor, že - ten Satan je strašně mazaný, ale pak teprve smíte zaplatit.

My to tady máme, jako když jdete do nákupního střediska a berete si do košíku věci, oni jsou vaše, až když zaplatíte. Takže vy se vlastně učíte to neudělat, nepřijmout, zvládnout ten negativní odpor těla. Když to dokážete, tak teprve přichází platba.

To znamená, že si představte, že třeba s někým jsem na sezení, a teď třeba má dvojku čistou, ale nemá třeba jedničku, trojku. A tam je to různé, podle toho, kvůli čemu jste sem přišli, co se mají naučit. Také proto jste roztrídění do jednotlivých znamení. Každé to znamení si řeší něco jiného. To si naberete v kabátě. Ale třeba za pět let zrovna bude probíhat platba na té druhé čakře. A ten člověk mi tenkrát řekl: „Ale já jsem měl tu dvojku už čistou!“ Ne ne ne, pozor, tam musí proběhnout vše až do stavu, že vám je skutečně všechno jedno. Pozor, to není takové ‚jedno‘ ve 3D, takové to: „Seru na všechno!“ Ne, to není ono. Vy víte, že všechno se děje tak, jak se má dít. To znamená, že v té lidské pozici, kdy uvidíte člověka, takového jakoby lhostejného - to není lhostejnost, to je jenom vědění toho, že všechno se odehrává v tom vývoji jak má, že každý má, co si zaslouží, takže to neřešíte. Takže to bych eventuálně viděla v časovém zápise, kde se to týká kterého roku vašeho života, jakoby při pohledu buď doprava nebo doleva, podle toho, co se tam odehrávalo. Ale jakmile to proběhne, tak už se to zjistit nedá. Tam vám zbývají jenom ty věci, které máte do budoucnosti, které třeba ještě i čekají. Někdy vás to třeba ještě nebolí, ale ten záznam už je připravený, protože se blíží čas, kdy se máte s někým sejít a projít nějakou zkouškou. A pozor, už je v tom vašem těle nastavené, jak tam uspějete nebo ne. Takže kdybych si vyčítala, že jsem znova jakoby podle mě, podle Ivy neuspěla, tak mám blokaci další, protože já jsem uspěla přesně tak, jak jsem uspět měla. A tohle je důležité vědět.

Hmota vám nabídne na stříbrném tácu výčítku. Jakmile ji přijmu, tak jsem zase Ivou. A já nejsem Ivou, moje Vědomí si nemůže nikdy nic vyčítat, protože já jsem vlastně nikdy Vědomím nepřestala být. Já jsem vždy byla Vědomím, ale nebyla jsem nikdy hmotou. A to je právě od Františka Drtikoly, jak tam říká: „Proč já bych se do toho tomu Bohu montoval...“ Ano, všechno je, jak má být.

Teprve tehdy, když přijmete vše kompletně na planetě tak jak je – víte, bílí mágové budou běsnit, že někde tamhle někdo hladoví nebo někde někomu se něco děje... Jenže

právě to je vlastně strhává do jejich odporů. Ale uvědomte si, že někteří ti lidé právě v té pozici, i tam, kde hladoví nebo co prožívají, oni by si neodžili své třídy, které si potřebují odžít. A sebrat vývoj druhému člověku se nemůže. To nejde.

Vy jste si to možná ověřili i ve svých osobních životech, kdy jste to třeba se svými dětmi mysleli dobře... Jsou lidé, kteří měli obtížné dětství, nic neměli a chtějí to těm svým dětem teď vynahradit - a teď těm dětem všechno cpou. Pozor, oni jim tak posílí egoismus, protože to dítě je zranitelné, ono neumí přijmout obyčejnost, prostotu. Musí mít všechno. A ty rodiče až teprve tehdy až prožijí to, že vlastně se ty děti pak chovají nesmyslně a dělají mnohdy obrovské blbosti, neustále se zadlužují. Nebo jsou nešťastní, páchají sebevraždy, protože nemají peníze, a už tady nechtějí žít. A to všechno vlastně je pro vaše poučení. A pozor, bylo to dobře. Vy jste to přece dělali s dobrým úmyslem, ale v nevědomosti toho odporu, který jste tam prožili. A právě to Vědomí není nikdy vinno, protože je tady účastno tomu hotovému ději, abyste pochopili, že už to příště neuděláte, že své děti v dalším životě nebo už i vnoučata samozřejmě, vychováte jinak. Tady jde o to, zachovat si svoji skutečnou realitu. To znamená klid nitra. Tehdy jste Bohem. A nejste básníci hmotou.

Tak další otázky. No, vy nemáte otázky?

Já bych možná jednu měl, ale ona se netýká těch otázek, co tu byly. Ona je to spíš taková zajímavost. Já vím, že jsme jakoby Bohové. Nicméně budoucnost jako taková, budeme znát někdy svoji historii? Anebo jestli tu svoji historii známe v tom našem podsvětě?

Ano, v podsvětě je všechno od začátku až do konce této planety, tam je to zaznamenáno, to je. Černí a bílí mágové se umí pohybovat v téhle pozici, ale neví, že ještě to samozřejmě ovládá hmota. Vy potom, jako Bohové, se budete moci dostat, pozor, Vědomím dostat do jakékoli časové historie. Pozor, i dozadu i dopředu. Tedy vy to vidíte dopředu, dozadu - ono je to v jednom okamžiku, což si neumíte jakoby mozkiem ještě vysvětlit. Ale bude to teprve tehdy, pozor, až budete plně v 5D, protože vy byste zasahovali.

To je právě i součástí toho, jak jsem teď byla u Alžběty Šorfové. Tam jsem jí vysvětlovala, tam byla výborná otázka od jednoho pána, on tam říká: „Víte vy vůbec, že mluvíte úplně opačně, než všichni ostatní? A dokonce mluvíte i proti kvantové fyzice.“ Tak jsem mu řekla, že je to jeho omyl. Mluví sice jako ostatní lidé, ano, protože všichni učitelé, kteří tady jsou, jsou pro mnohem větší skupinu lidí, než jsem přišla já, každá třída má totiž svého učitele. A v této době se tady zformovala poprvé za historii planety devátá třída. A tady ale moje učení souvisí s kvantovou fyzikou, já jsem vám totiž přišla říct, že až budete Bohové, budete smět tvořit, do té doby ne. Pozor, vy jste Bohové vždycky byli. Vy jste totiž tvořili svým Božstvím i ve 3D, právě tím osudem, který jste si na sebe oblékli, ale tam jste se považovali za hmotu, tak jste bouřili a básnili. Ale je to vaše tvorba Boha, je to vaše vůle, že ten osud máte. Což samozřejmě ten člověk neví. To znamená, že kdybych vám já řekla, že jste Bohové na začátku a že budete tvořit - budete do všeho zasahovat, tak to by nešlo, ne. Vy byste posílili Satana, kdyby jste začali tvořit dřív, než se dostanete do Krista, to znamená, když vám zemře

egoismus, to znamená doba potřebná k výuce ve 3D. Ale jakmile vám skutečně zemře ego, tak pak už budete tvořit v principech kvantové fyziky. A tehdy se už nebudete ale montovat do záležitostí, už nikdy nebudete zasahovat do dějů. Vezměte si, kdyby lidé ve 3D zjistili, že se dá dostat do minulosti, tak budou opravdu jako v těch filmech se vracet a budou tam něco dělat jinak, aby to v té budoucnosti jinak dopadlo, a teď se to vymkne, to by byl obrovský chaos. Ne. To proběhlo tak, jak mělo. A nikdo do toho nemůže zasahovat. To je totiž vězení Satana. Ten Satan je rigidní, ta hmota je rigidní a má svoje pravidla a musí napřed toho Boha vyučit. Takže teprve tehdy si smíte prohlédnout třeba dějiny, ale ony vás pak už stejně nebudou zajímat.

Ta naše planeta má totiž mnohem delší historii, než do téhle doby bylo známo. A už se to začíná objevovat. Tady byly obrovsky vyspělé civilizace, ale byly ještě na principu jakoby černých a bílých mágů. I Atlantida tak zanikla, tam byl vlastně souboj černé a bílé magie, proto došlo ke zdemolování, byl ještě dlouhý čas pro to, než planeta dozraje.

Budete moct dokonce i do daleké budoucnosti, pozor, ale v rámci dimenzí. Každá dimenze je o jiném typu Vědomí, které budete prožívat. A i v tom Vědomí té jednotlivé dimenze každý z vás bude mít zase jiný úkol. Ale to je záležitost tak daleká, že je zbytečné o tom přemýšlet. Stačí to takhle?

Dobře. Asi ano. Těš se! /Smích/

Já mám strach! /Smích/

Tak sed' na zadku! /Smích/

Výborně! To je dobrá pozice, protože ty na to ještě nejsi připravený. /Smích/

Já bych se zeptala kolem jógy, protože jóga je taková rozšířená a jsou různé druhy, všude se cvičí něco jiného. A teď jak vás, Ivanko, poslouchám, tak máte asi nějakou výhradu k některým typům té jógy, kde třeba jen sedíme a léčíme si jednotlivé orgány tím, že tam posíláme světlo a třeba si říkáme, jak ty játra si čistíme. A jestli je to tedy úplně v pořádku?

Ano, mám k tomu výhrady, protože my jsme se dostali planetou, tedy hmotou svého těla, mluvím o hmotě i vašeho konkrétního těla, každého z vás, my jsme se dostali do stavu, kdy jste teď rozlišovaní jako třeba hrášky od fazolí. A jste rozlišovaní podle toho, jestli podléháte ještě hmotě, to znamená vůli člověka, anebo vůli Boha.

Uvědomte si, budete se jmenovat třeba Jiřinka, když si budete chtít vyléčit třeba játra, budete působit na třetí čakru, tak se vlastně Jiřinka jako hmota dopouští odporu k tomu, že má něco zaplatit. Rozumíte mi? To znamená, že vytváříte další odpor. To znamená, že vy si tam teď třeba pošlete, bílí mágové vám tam pošlou energii, ale oni sahají do karmy. Vy si potřebujete zaplatit, bez toho nemůžete opustit hmotu. To je právě to, co vám potřebuji vysvětlit.

Nejlepší styl v józe je přijímat nějaké neduhy toho těla, jít si v té nejobyčejnější józe, teď je skutečně hodně druhů jógy, a pozor, některé už jsou hodně dynamické a nemají už s jógou ani nic společného. Jóga je nenásilí. Jóga je, že si třeba sednu i do ásany,

kteřá není dokonalá, ale dostanu se do stavu, kdy se mohu třeba nejvíc naklonit, a teď zjistím, že už mě něco bolí, tak se vrátím, protože jóga není o bolesti. A je v tom samozřejmě trpělivost, je v tom i pravidelnost, když každý den takhle budu usedat, den pod ní, měsíce a roky, a opravdu s láskou, tak vy ten sval tak natáhnete, že nakonec jednou v budoucnosti skutečně tu ásanu uděláte nádherně, úplně hladce, ale bez těch odporových výčitek, že dnes jsem udělal tu ásanu úplně pod psa... Nebo někdo: „To neumím. To zahodím.“ Ne. Tam jde o to, že v téhle nejobyčejnější józe vy si prohlížíte to nitro. A teď si zacvičíte, samozřejmě oboustranně, takže napřed dejme tomu pravou stranu, třeba nohu, teď zacvičíte několik těch cviků, položíte tu nohu, a teď pozorujete ten tok prány v těle... A najednou vidíte, že třeba tady předtím něco tlačilo. A najednou se to dostalo do kanálu a teď to odplovává. Najednou také cítíte, že ta pravá strana je svobodná. Ta druhá je ještě těžká, ta co necvičila. A pozor, tady jste Vědomím. Ale už nebudete Vědomím, když si budete jako člověk představovat. Ano, hodně těch lidí má představy, protože ego má představivost. A teď pozor, už jsem to říkala, ego je tak mazané, že si pak budete představovat jenom to, aby vám bylo dobře. A vy máte být spokojená se svým životem. A teď vás tam bude někdo nutit: „Teď si představujte, že jste na pláži...“ Tam vám samozřejmě bude dobře, že... Vy tamhle chodíte do fabriky někde makat do špíny k pásu (já nevím, co budete dělat), a teď si vlastně budete vnucovat tu pohodu. Jenže pozor, o to horší to pro vás bude, až se vrátíte do té fabriky k tomu pásu.

Tady jde to, že váš život má být jógou. Ráno vstanu, ať dělám cokoli, ať se v rodině děje cokoli, já to přijímám, já to žiji v klidu a v pohodě. A jakmile přijdu na jógu zablokovaná, tak ani nejde cvičit tu jógu jak mohu, protože já tam přijdu vlastně o něco prosit. Ne. Já si tam půjdu zacvičit s radostí. Žiji ten život s radostmi.

A pamatujte si, toho se týkaly v minulosti i meditace. Meditace šly dělat a byly skutečně nástrojem ve 3D světě, to znamená do toho roku 2013. Pro mně je meditace usilování o neusilování. Což už je vlastně úplné zrušení v té druhé fázi, takže když meditujete, usilujete. Vy potřebujete žít v pohodě. A ta spokojenost, to přijetí toho, co se děje - vezměte si, jestliže miluji rodinu, tak mně nebude vadit, co se tam odehrává za dramata, protože já je jen budu mechanicky řešit. Jakmile budu mít proti tomu odpor, tak už jsem i zablokovaná - a na té józe se toho nezbavíte, vy se do té rodiny zase vrátíte po odcvičení jógy - a zase tam jakoby vplujete.

Já mám kamarádku, to je učitelka jogínů. A když kdysi viděla videa, tak říkala: „Ježíšmarjá, ona je jogín, i když nikdy mechanicky necvičila, protože ona to žije!“ Ano. Ta mechanika toho těla je vlastně jenom takový jeden stupeň, tam jsou dva stupně na cvičení tělem, jinak je to psychická záležitost.

Také si vezměte, že lidé, kteří toužili po meditaci, měli problém. Ten kdo nebude mít v kanálu blok, tak nebude toužit po meditaci, protože on s tím Bohem pořád je! Vy se cítíte mizerně jenom tehdy, kdy tam máte blok a toho Boha - sebe, tam ta hmota do sebe nepustí. Tady si potřebujete vlastně uvědomit, co je odpor, a co ne.

Takže vědomé pročišťování čaker je odporem. Teď ano, ve 3D to šlo. To jste si mohli dělat celá léta před tím, ale teď už ne. Teď pokud k tomu přistoupím, tak jsem na té

hromádce toho hrášku, který ještě není dozrálý. Tady jde o to, uvědomit si, že máte přijímat sami sebe jako Boha, tedy to, co se děje v osudu. Tohle je vlastně systém.

Ta jóga tady byla vždy, od pradávna. To je tak stará technika, vždy byla proto, aby těm lidem tenkrát ulevila, aby byla berličkou. Není nutné, o tom píše krásně Milarepa, se pouštět až do takových věcí, jako jsou levitace. Tohle budete umět automaticky, dokonce i v páté dimenzi. Ale já jsem vám vždy říkala, nechtějte po mně, abych vám předváděla nějaké takové věci, já nejsem žádný artista v cirkuse, kvůli tomu jsem nepřišla. A to samé vlastně říká Milarepa v knize Marcela Vaňka, on dokonce s rozeběhem nakopával ty mnichy do prdele, když se modlili, aby to místečko u Boha měli jisté. Žádné uctívání. Tam je to v té knížce nádherně nastavené a vysvětlené. Ano, on také vedl lidi, aby byli obyčejným člověkem. Také tam mluví právě i o tom levitování, jak to bylo směšné, že to nebylo vůbec důležité, aby to ti mniši uměli. A také ty chrámy byly uzavřené, oni nechtěli, aby tam ten obyčejný lid přišel, aby poznal, že se tam odehrávají egoismy, kdy jeden mnich záviděl druhému duchovní pokrok. To je obrovská blokace. To se tam také někdy odehrává. Ale jsou čistí lidé, a dokonce to tam tenkrát i popisoval, že dole pod horami ti nejobyčejnější lidé, kteří tam žili, byli mnohem čistší, než ti, co nahoře sídlili v těch chrámech. Ono to jedno, jakou roli a koho tady hraje. I tam může být samozřejmě někdo čistý a obráceně, dole v tom takzvaném podzámčí může být někdo, kdo je ještě hodně ponořený do hmoty. Ale právě proto nemáte posuzovat. Máte vše přijímat takové, jaké to je. Ano. To je věc každého člověka.

Takže, sám za sebe půjdu si zacvičit jógu s radostí. Odejdu domů, budu ten život žít dál s radostí, to, co přináší, jenom vyřeším bez toho, aniž bych to odmítala. Vždyť se pohybuje v té hmotné složce v situacích, to znamená v tom svém životě, přesně tak, jak se vám hodil, abyste prokázala, že zůstanete Bohem. To znamená klidem. To je všechno.

Rozhodně v současnosti, a to se tedy týká hodně jógy - rozhodně ne kundalini jógu. Vy si nesmíte dovolit spojovat síly země a nebe vůlí člověka. To je pak tedy drama, to můžete i ochrnut.

Já jsem měla před lety na návštěvě ženu, to jsem měla pár přednášek v Teplicích v takové malé kavárničce. Tam za mnou přišla žena, chytila mě za ruku, říká: „Já s vámi musím mluvit.“ Je někde z okresu, nevím přesně odkud byla. A vyprávěla mi neskutečný příběh. Ona totiž osm let byla na vozíku kvůli tomu, že ji vlastně se zablokovanou čakrou vyjela hadí síla, žila tenkrát s černým mágem, a tam se odehrávaly obrovské věci. Vy máte mít každou čakru otevřenou, tak jak má být, aby hadí síla mohla spontánně vyjet. A teď si vezměte, že je některá uzavřená, neumíte třeba trojku nebo čtyřku, lítosti, a teď ji násilím v pánevním dnu vyhadzujete. Pozor, ona se týká vlastně i sexuální energie, uvědomte si, že když muž a žena mají styk, tak tam se vlastně do hadí síly jakoby píchá, tam se vypuzuje, to se děje na straně ženského i mužského těla, tam kde naráží. Takže vy zařijete takový jakoby malinký výjezd blaženosti, takovou malilinkou hadí síličku. Když se to tedy týká jógy, která by takhle pracovala s tou dolní bandhou a měli byste jste uzavřenou čakru, tak ona si najde cestu jinudy. A to je tedy drama. Ona tam nevydrží, je to obrovská síla, dokáže vás totálně ochromit, pocuchat, to je dramatické. Ne.

Já jsem kdysi dávno dostala knížku od Jirky, to když mi zemřel tatínek, první duchovní knížku. A tam jsem najednou vnímala, že ty inkarnace byly a jak jsem na to mohla zapomenout... Já jsem do té doby musela prokázat všechno. Sice jsem věděla o Božství, věděla jsem o mnohých věcech, ale nebylo mi dovoleno si vzpomenout na inkarnace. Bylo to správné, protože jsem musela projít velikým množstvím zkoušek v pozici jednoho života. Třeba by člověk mohl říct: „Počkám si na příště.“ Ne. Pro mě žádné příště neexistovalo. Já jsem musela teď. Třeba obětovat deset let života, úplně ráda, jenom když zachráním třeba někoho v rodině - to je vlastně průkaz té pokory. Tehdy se pak otevřely tyhle věci, do toho mi zemřel tatínek a Jirka mi přinesl tu knížku. Když jsem začala číst o těch inkarnacích, tak se ozvalo ego a řeklo mi: „No, to asi nestihneš v tomhle životě...“ On rád takhle jakoby trápí. Já jsem řekla: „Ale já to přeci nechci stihnout v tomhle životě, já až tam jednou budu, bůhví, kolik životů mě čeká, to si člověk musí zasloužit.“ A to stačí, ono tak lehlo. Ano, vždyť je to všechno hotové.

Vy máte všichni stanovený naprosto stejný čas, úplně stejný od první třídy do deváté. To znamená, že je jedno, kdy, v kolikátém roce, vcházíte do té první třídy, ale čeká vás stejný náběr zkušeností a musíte tím učením projít. Takže v tomhle smyslu je to spravedlivé. Ti, co by si mysleli, že dneska tam zůstávají... Ne, neposuzujte se. Vy nemáte právo ani hodnotit sami sebe, protože mnohdy lidé, kteří jsou svolní s tím, že na to možná asi nemají, že ještě něco prožívají, jsou ve velkém omylu. Naopak, vždy musí hodnotit vaše Božství kam patříte a kam ne. Vy jako lidé do toho vůbec nemůžete vidět. Stačí, když máte dobré srdce. Tamto už jsou drobnosti na těch ostatních čákrách. Dobré srdce znamená, že je tam absolutní stav bez lítostí a bez nenávistí. Vy víte, že každý z vás si odžívá to, co má. Ať je to vaše dítě, tady se učíte nevlastnit ty děti, nedělat něco za ně - za partnery, za rodiče, za přátele. A to je hodně těžké. Většinou na sebe už umíte být takoví, že nad sebou už nefňukáte. On ten Satánek ví, kde vám tam má jakoby předvést v tom filmu života, na kom jste ještě víc závislejší, než na těch ostatních, vždy ho vybere. Musíte všechno brát jako sama sebe, do tohohle stavu se potom dostanete - a pak už jste z toho venku. To třeba přijde.

Já jsem to zažila. Jednou jsem jela autem pro nějakou práci. A najednou přišel takový stav, kdy jsem koukala na ten svět okolo a byla jsem to já. A to je taková pohoda, taková blaženost, kdy nemusíte o nic usilovat, všechno skutečně přichází v pravý čas. Ale když prokážete, že všechno jste vy, to je právě tím nevlastněním, ani hmotného majetku, ani nějaké bytosti vedle sebe, musíte mu nechat ten jeho průchod té jeho vůle, tomu, co on potřebuje. I kdyby vás chtěl opustit člověk, kterého milujete - tak to zkrátka je - tehdy se pak už neopakuje. Jinak se budete pořád vracet do podobných zkoušek, než tohle pochopíte. Každý dojde toho cíle.

Dneska jsem otevřela katalog Avonu a byla tam fotografie žen bojovnic. Samé mladé ženy, které právě bojují s rakovinou prsu. Byly namalované jako indiáni, takže nějaký boj. Tak se jenom ptám, co si o tom myslíte.

To je odpor. To je veliký odpor.

A co mammografie by mě zajímalo.

Ano. Podívejte se, jestli někdo má mít rakovinu, tak ji mít bude, protože vy jste vedení myšlenkami. Když tam někde proběhne vlastně nenávist k někomu, tak je v nabídce. Tak je v nabídce - a ten člověk ji přijme, v nevědomosti ji přijme, takže se s tím někde skutečně setká. Většinou to bývá v té nenávisti jakoby uloženo, potom se to dostává do toho žensství, pokud je to k partnerovi. Většinou je to v těchto situacích řešeno. Přídavná čakra je potom ještě, když by to třeba potom ta žena neodpustila, tak se to dostane ještě do ledvin nebo do dělohy. Nicméně nebudu rozebírat takové konkrétní případy.

Řeknu vám, vy máte tu nemoc milovat. Vždyť když pochopím správně, co tam proběhlo, to znamená, tomu člověku to umožním, to je stav lásky... Dejme tomu tu ženu opustil muž. A teď ona ho začne nenávidět, že si našel tu mladou. Nebo nenávidí i tu mladou, tam může být víc těch osob. Nebo tam nenávidí svůj osud, to tam také bývá.

Ano, vy máte rekognoskovat tělo. Lidé v tom mají samozřejmě zmatek, protože si vezměte, že ono je stanoveno, jestli dostanete rakovinu nebo ne. A teď jdete na ten mammograf, nemusíte mít léta nic, ale přesto, že chodíte pravidelně, tak to dostanete, že... Někdo si pak řekne: „Kdybych býval nešel, nebyl bych ozářený, tak bych to neměl...“ Tak to není, ten stav, kdy přijde ta nemoc - ta přichází, já tedy doporučuji samozřejmě, aby jste si dělali každý podle svého, co vás napadá, protože i to, co vás napadá, je skutečně to, co se má odehrávat v programu. A pozor, neexistuje výjimka, že by něco nemělo být. To jenom vy si myslíte, že jste mohli jít dřív na vyšetření. Nebo naopak: „Neměl jsem chodit.“ Ne ne ne, vy jste měli přesně udělat to, co jste měli. To je právě ta iluze toho, že jste hmotou a že si myslíte, že máte svoji vůli – nemáte. To rozhodnutí už tam přichází proto, aby se to událo. A už je nastaveno, jestli tu nemoc přežijete nebo ne.

Správný postup ale je, že mám tu svoji nemoc opravdu mít ráda jako platbu za to, že jsem něco pochopila. A pokud to není, tak ten odpor se přidává a demolice pokračuje. To je právě to, že mít odpor k nemoci, kterou mám, je dalším odporem, to znamená, že ona se protahuje. Ta žena se klidně může i vyléčit, ale bude to trvat třeba deset, patnáct let. Bude neustále chodit na další a další vyšetření... A za dva roky to přijde zase o kus dál, ale zase se pokračuje... Vy si to v tom roztahujete, ale to je mechanika. Ale pozor, už je nastaveno, jak tím ten jednotlivý člověk projde, protože on se při tom učí. Tam je rozvržený program těch výukových hodin. Takže ono je to trošku jiné. Tam opravdu nemá vůli člověka. A teď si musíte vybrat tu svoji pozici, kterou ten jednotlivec dokáže, protože i kdyby jste se zbláznili, že byste se třeba rozhodli: „Zítřka nebudu mít zlost,“ když to nemá být, v tom okamžiku, kdy končíte s tou emocí, tak ji budete mít zase, budete mít zlost na sebe, že jste tu zlost měli na toho druhého, to se přidává. Ne, to musí odeznít. A čím víc si připadáte jako ta hmota, tím víc se v tom jakoby zazdíte. A tam se teď odehrávají obrovské boje. Hmota bojuje.

Takže pozor, žádné malování - a to jim zase nemůžete říct...

Je pravda, že člověk vždy hledal mechanickou cestu, tak si myslí, co nejdřív to objevit. Ano, je pravda, že čím dřív se to objeví, je to pak lepší. Ale věřte mi, že jestliže se ten člověk přiblíží k tomu bodu B, tak ho tady nikdo, nikdo nezastaví. Ta nemoc zkrátka

musí proběhnout a odložení těla musí proběhnout, takže jsou zbytečné fanatismy. Dělam to, co mi teď přijde do té hlavy, co mě napadne. Jsou lidé, kteří nenávidí svoji nemoc a skutečně to berou jako hon, tím se to zhoršuje, tam se ještě může uzavřít třeba další čakra v takovém tom nerespektování, že teď jsem nemocná.

Ještě vám řeknu něco jiného, co s tím tedy nemá souvislost, ale lidé by si to jakoby pletli, a právě proto se posiluje ta vůle člověka. Já si vždy vzpomenu na Meresjeva, pamatujete si na ten příběh? Já jsem ‚ruskij čelavěk‘ - a pak opravdu dokázal i tancovat s těma umělýma nohama... Ano, ale to je zase úplně něco jiného. Má to souvislost třeba i se sportem. Lidé, kteří se začnou věnovat vrcholovému sportu a mají ho třeba i rádi a chtějí něco dokázat..., ale tady velí Vědomí tomu tělu, uvědomujete si to? Tady nevelí tělo. To znamená, že ten člověk, třeba jsem měla kamarádku, teď jsme se strašná léta neviděly, ta se v šestnácti rozhodla, že bude vzpírat a že se stane mistryní Evropy. A ona fakt do roka (ona tedy musela být hodně talentovaná), do roka byla druhá na mistrovství Evropy v ženách - a pak to odložila, úplně to odpadlo. Tam jenom to Vědomí bylo tak silné, že ať se tělu chtělo nebo nechtělo, tak zkrátka vzpírala, posilovala, až to dokázala. A pak to úplně zahodila, už to odpadlo. To je takové to lákadlo. Tady si ti lidé, v téhle fázi, to už na té planetě tedy bylo, tak si dokazují, že vůlí mohou něco jakoby zvládnout. Ale tady se jedná o jinou vůli člověka. To je v tom běžném životě, kdy vy vlastně máte v nabídce v těle negativní emoce, které získáváte od rodičů, tak to je úplně něco jiného. Tady mluvíme o dvou úplně jiných věcech. A vy se právě potřebujete dostat tím vývojem u toho druhého příkladu z toho vědomí hmoty. Takže, když by to někdo považoval, že vůlí se z té nemoci dostane... Dostal by se možná tím, kdyby mu ta nemoc nevadila a kdyby tělu třeba dával bez negativních emocí jakoby zabrat v tom smyslu, že teď se pokusím z toho dostat, ale v klidu, bez odmítání. A řekla bych, že také dost pracuje, a to vám také musí dojít, když úplně změníte styl života. Dám příklad: vy třeba žijete v bytě po rozvodu, teď se tam odehrávají ty věci, potkáváte tam stejné lidi. Když by se ten člověk třeba odstěhoval úplně někam jinam, měl jiné přátele, měl jinou práci, přijde do úplně jiného prostředí, tak začnete žít úplně jiný život, to tělo se vlastně jakoby narovná a splatí si to, co má. Samozřejmě za předpokladu, že tu možnost máte. Někdy si totiž i můžete ověřit, že i kdyby jste tisíckrát chtěli, tak nemůžete vylézt odněkud. Zkrátka to nejde, nejsou k tomu podmínky. Takže když to jde samozřejmě, ale i to už je nastavené v osudu.

Stačí to takhle?

Ano.

Ale tak si říkám, že když je všechno nastavené, tak ten člověk nějak ztrácí chuť s tím něco dělat...?

Ano. Takhle - ona s tím ta hmota vlastně počítá. A to je jedna z posledních a nejtěžších prahových záležitostí pro přechod do 5D. Tady je důležité, že zachováte ten klid. To je to nejdůležitější. Pak, ať máte odejít, tak odejdete velice rychle a bez problémů, bez nějakých přidavných blokáží. Anebo se zuby nehty držíte a bojujete - a jsou veliké odpory a větší demolice těla a větší bolesti. Ale také i to je nastavené. Já vím, že je to obtížné pochopit z toho vašeho pohledu, ale jinak ten člověk skutečně neprojde. Jednou

stejně projde každý, tak jestli máte ještě dva, tři osudy na tom konci ještě tady jakoby nastavené, tak si to projdete... Bude to přesně tak, jak se s tím počítá do konce té devítiletky.

Tohle potom předkládá vlastně ten Satan. Má to hodně lidí, když se o tom bavíme - že najednou je nuda, všechno je hotové... Ne. Když přijmete to, že je to nuda, tak vás má... A přijde taková ta tíha a někdy třeba i deprese. Na to pozor. Ne ne, já žiji to, co mám - to, co je moje.

Já jsem třeba nikdy neměla peníze. A teď jsem měla kolem sebe hodně lidí, kteří cestovali. A já jsem byla spokojená v tom domečku na té zahrádce, a s batohem a s keckami a kam jsem došla, neměla jsem ani auto. A nikdy mě to nedemolovalo. A jednou u mě byla kamarádka, ta mi říká: „Ty, to by mě zabilo! Já ti nerozumím.“ Já říkám: „Já vím, že mi nerozumíš, ale podívej, já to vlastně nemám komplikované, protože kdybych po tom tady toužila a neměla bych na to, tak bych vlastně žila v obrovském stresu. Takže já jsem šťastná, že to takhle mám.“

Tady ten člověk si musí vybrat. Buď bude s tím osudem bojovat a bude trpět - to si děláte opravdu sami. Anebo bude absolutně v harmonii a v pohodě. Ale tehdy, po určité době, najednou ti lidé za vámi začnou chodit, oni z vás načerpávají tu sílu, protože oni vidí, že to, co jim tam ego hází - ta přání, co si přejí a která nejsou splněná, jsou pro ně obrovsky demolující. A oni si potom k vám vlastně přichází načerpat tu sílu proto, aby pochopili ten svůj pohled z toho svého těla. A jakmile se jim to podaří, přicházejí fakt už i blaženosti, takže oni se pak opravdu naleznou - sami sebe. Vy jste totiž blaženost. Vy nejste nikdy deprese. A nejste to, co se tam vlastně v odporu objevuje. A jestliže jste ucelení, jste sjednocení, je to to nejkrásnější, co můžete žít. A o to jde. Tady i kdyby jste měli miliony dolarů a já nevím jaké poklady a pořád byste vyhlíželi něco jiného, tak tenhle klid nikdy nepoznáte, to se zkrátka nedá koupit, to musíte zkrátka žít - to musíte nalézt. A přesně tak, jak říkal pan doktor Tomáš o pokladu toho kupčička - máte ho vždy u sebe, vy ten poklad máte v sobě. A to divadlo toho světa hraje takové ty hry, které se vás snaží vytáhnout za něčím jiným... Dobře, pak si to vyzkoušíte, cestujete - a najednou zjistíte, že už byste to podruhé neudělali, že jste nebyli šťastnější, ne, že doma to bylo ono. Přesně tak jako ten kupčiček, který se pak vrátil a našel ten poklad doma na zahrádce pod stromem. A vezměte si, to se tady tisíce let vlastně lidem předkládá. To Božství tady vždy bylo. To znamená, že sice bylo těch lidí jen pár, kteří tam odcházeli, ale odcházeli. A vždy, v každém příběhu, je to nastavené.

Mně nedávno, minulý týden (nebo předminulý týden), poslal někdo krásný příběh - a to jsme se nasmáli... Možná že ho znáte, já nevím, je to starý příběh právě o tom pohledu, že je všechno dobré, jak vy k tomu dojdete. Ano, ono vždy všechno je dobré, ale vy to vidíte až když projdete, za nějakou dobu. A tenhle příběh je o panovníkovi, králi, který jede na lov. Má kolem sebe družinu, má sebou svého přítele. A teď se stane nehoda, protože při střelbě na zvěř se mu ta zbraň nějak vysmekne a utrhne mu to palec. Král křičí, všichni ho jdou ošetřovat... A teď ten přítel úplně v klidu přijde k tomu králi a říká mu: „To je dobře!“ A ten král se strašně naštvě, a toho přítele dá vsadit do vězení. Za rok jede znovu na lov. A teď obklopí krále s tou družinou nějaký lidožraví domorodci, postaví ho ke kůlu, ale protože jsou strašně pověřčiví a všimnou si, že nemá

palec, tak ho odváží a pošlou ho domů. Král skočí na koně, jede do toho vězení, otevře celu a odprošuje svého přítele a říká mu: „Prosím tě, já jsem hrozný, tys měl pravdu! Dnes mi ten palec zachránil život, nesežrali mě domorodci. A já, já jsem tě vsadil do vězení!“ A ten přítel zase: „To je dobře.“ A král říká: „No prosím tě, to se dělá svému nejlepšímu příteli, vsadit ho do vězení?!“ Přítel říká: „No jo, ale kdybych tady nebyl, tak jsem byl s tebou na tom lovu!“ /Smích/

A o tom to je, že vy vlastně vidíte až zpětně, k čemu to bylo dobré. A to jsem vysvětlovala na základních přednáškách. Když jde čas, tak vy to v tu chvíli odmítáte... To Nadjá vidí, co se bude odehrávat. To Nadjá vidí, čemu se vyhnete, když se tohle teď stane. A když se opravdu vsunete do té své skutečné bytosti toho Božství, tak už hned teď víte, že je to dobré. Ušetříte si vlastně ty výbuchy té hmotné složky. A pak už ke konci, když vlastně vycházíte do 5D, už tam je těch nemocí velmi málo, protože vy neopouštíte tím vymístěním toho Božství, tím blokem, vás tam vlastně ta hmota nepustí. Vy už jste trvale v té hmotě, takže jste pak pořád zdravější a zdravější, ale samozřejmě až po těch splacených platbách. Takže takhle to funguje.

Já jsem se teď vrátila po letech k příběhu mojí mladší dcery, která je obrovským andělem a vždy byla. A je důležité, aby jste viděli v praxi, jak se zachová Božství. Abyste viděli, co znamená, že je vaše hmota a vaše Božství, vaše Vědomí, ve všech lidech. A týká se to příběhu, kdy moje dcera, kdysi dávno velký bílý mág, která by položila život za záchranu kohokoliv a obětovala by se, tak se rozhodla, že se zapíše do kurzu, to vyhlášovala tenkrát škola, hledali děti ve škole, které by se naučili a byly by psychicky odolné pro to, aby pomáhaly dětem, které berou drogy. Tam se odehrálo, že dokonce volala ta psycholožka, že moje dcera je úžasný člověk, že to nikdy nezažila ani u dospělého člověka, co z ní padá. A teď pozor, pokora ve mně byla to, že jsem jí to nezakázala. Já jsem věděla, že to je velmi nebezpečné, ale také jsem věděla, že když si to dítě nenabere zkušenosti, tak že se nemůže vyvíjet. Tady vidíte to nevládní hmoty toho dítěte. Také viděla, že já jsem celý život milovala lidi, takže ona to také měla v sobě, ona měla to pokračování a ten vývoj. A teď jste v pozici, kdy to Božství musíte respektovat, že ona to chce. Já jsem dokonce i s tou psycholožkou mluvila a říkala jsem jí, že se mi to moc nelíbí, protože vím, že ti lidé, kteří tam ty drogy berou, to už nejsou oni. To Vědomí je tak slabé, a tak pod silou té hmotné složky, která běsní a potřebuje vysávat další a vtahovat je do toho... Nicméně, já jsem věděla, že musí. To je první pokora. Opravdu ona tím prošla, a šla na první schůzku. Přišla tak, jak měla, v půl desáté. Šli do kina, seděli potom ještě v nějaké restauraci. A do pití jí dva z těch lidí, aniž by se domluvili, dali drogu. Dva. To bylo v noci ze šestého na sedmého prosince 1997. Na tu noc nikdy nezapomenu. Ona přišla v půl desáté, jak měla. Já říkám: „Péťo, budeš ještě večeřet?“ Ona: „Ne ne ne, maminko. Já nemám hlad.“ A šla si lehnout. Mezi ložnicí a pokojíčkem byla stěna, byl tam i nábytek, ale mně ve dvě v noci vzbudilo něco jako smích. Říkám si: „Holky se tam smějí, to je divné.“ Pak jsem znovu usnula. Načež v šest hodin ráno se rozletěly dveře a Péťa obrovsky plakala a říkala: „Maminko, já vidím chlapa v kuchyni, místo hlavy má televizi, a teď se vznášelo sako, lítali průhlední hadi pokojem...“ Říkala jsem si - tak a je to tady. „Mami, ty nevidíš, jak se ty klíče otáčejí?“ Tak a teď co, že... Pokora. Stav neběsnit. Vždy tomu dítěti potřebujete ukázat, že ho milujete, že mu věříte. Ano, ona byla tak čistá, já jsem věděla, že skutečně za to

nemůže. Ale zase, ona byla tak čistá, že těm lidem věřila, že oni jí to tam nedali. Ona by bývala nepochopila, že někdo, komu chtěla jít pomoci, jí tohle udělá. Takže zase, já jsem musela to moje tělo, které chtělo běsnit, to je ten strach, vy musíte to tělo zmátořit. Vysvětlovala jsem tomu tělu, že nemohu na ně útočit, protože ona by je hájila, a tím bych ji já odsunula. To je právě jakoby ta hra toho Vědomí s tou hmotou. Takže já jsem jí řekla: „Dobře. Já jsem ráda, že jim věříš, bylo by to úplně ideální, kdyby nic neudělali, ale my si to musíme ověřit.“ Takže ranní moč, odnesly jsme to na testy. Skutečně dvě látky. Ale zase věřila, že to oni nebyli. A já zase, co to moje tělo dělalo, tam na mě házelo strachy... Ona přišla: „Maminko, já jsem tak ráda, že mi věříš!“ Já jsem jí řekla: „Podívej, Péťo, teď musíme udělat mechanickou záležitost. Za prvé to řeknu tatínkovi, co se děje, ten to musí vědět, je to tvůj otec. Za druhé, ty teď celý měsíc budeš doma. Takže, já tě nebudu vozit do školy, to budeš jezdit sama, já ti věřím, kdyby jsi chtěla něco vzít ve škole.“ Víte, někdo vezme jednou něco a lítá v tom, někdo ne, ale to člověk neví. A vy nevíte jako lidé, jaký je ten osud. Víte to jako Bohové, ale v té fázi učení neznáte, to ani nesmíte vědět, aby jste prokázali, jestli se k tomu Božství dostanete nebo ne. Já jsem tedy se strachem říkala – dobře, já souhlasím. A Péťa mi říká: „A ještě mám jednu prosbu. Ten jeden z nich mě bude doprovázet domů.“ Že na ní počká před školou a přivede ji k brance. A teď zase, co dělal Satan s mým tělem - teď vám začne bušit srdce, že: „Dělej, zakaž jí to! To nejde!“ Já jsem věděla, že když to udělám, tak se strefím do té hmoty venku, takže já zase budu vlastně v karmě. Zase ona byla vděčná, že jsem jí věřila, že jsem jí to nezakazovala. Ze začátku jsem jí nedávala klíče s tím, že já pracuji doma. Takže ona přišla ve dvě ze školy, zazvonila, ten kluk s tou kapucí, oni to tak nosí, pozdravila jsem ho: „Dobrý den,“ Péťa se s ním rozloučila, šla po těch schůdkách k nám nahoru, naobědvala se a přišla za mnou do laborky. A tam jsme si povídali až do večera. Bylo to nádherné. Prožili jsme nádherné tři týdny.

Mezi tím se stal ještě jeden příběh. Za ty tři týdny já jsem jednou večer byla volaná pro otisky, to bylo v prosinci, takže byla zima a tma. Jela jsem do Duchcova, přijela jsem, otevřu dveře od baráku - a najednou tam vidím boty. A teď zase Satan: srdce mi bušilo..., otevřela jsem dveře - a tam ti dva s tou kapucí v pokojíčku. A teď pozor, ta Péťa seděla, ale oni chodili po tom pokoji. Teď ten Satan vám řekne: „Ty jo, třeba něco ukradnou!“ Protože na té droze to jde. Ale pozor, já jsem věděla, že oni za to nemůžou, že ta droga, ten Satan je zkrátka jakoby zmanipuluje. A teď musíte být pořád v pozoru, abyste si nedovolili žádný útok vůči tomu Bohu, který tam chodí ve vaší vlastní hmotě, protože i hmota těch dvou chlapců byla moje vlastní - tohle je stav Boha, v kterém musíte vytrvat. Ono to opravdu stojí za to potom zažít, co se děje. Načež já jsem přišla k těm dveřím, teď on se snažil, bušilo mně srdce... A já tedy s úsměvem říkám: „Dobrý večer!“ a teď oni byli vyděšení, ale pořád jako to bylo dobré. A Péťa: „Mami, oni jenom přišli a byla jim zima, tak já jim udělám čaj!“ zase taková ta dobrota z ní to je. Tak já v pohodě. Přišla jsem k lince, to bylo zády k nim a začala jsem krájet cibuli na guláš. Co ten Satan dělal, mně se úplně vyboulilo břicho... „Vyhoď je!“ jak to řvalo ve mně. To bylo neskutečné, co jsem všechno slyšela. Já jsem věděla, že tenhle stav nevydržím dlouho, protože to, co mi dělalo to tělo, bylo něco šíleného. Tak jsem si propletla prsty, zamáčkla jsem si to břicho, aby na té trojce mlčel, otočila jsem se a říkám si, že teď

musím udělat vlastně protitah proti hmotě, já musím udělat úplný opak, co mi řekl. Přišla jsem k těm dveřím a říkám jim s úsměvem: „Kluci, dáte si s námi večeři?“

Oni se tak udiveně podívali a ten tlak mi přestal, já jsem se vrátila k tomu prkénku a začala jsem krájet tu cibuli pro čtyři. A najednou vidím periferně, jak to udělalo: bzik, bzik, dvě těla proběhla, bouchly domovní dveře a byli pryč. Načež Péťa stála ve dveřích a říkala: „Mami, jak jsi to udělala, ty jsi byla s námi v tom pokojíčku a přitom jsi měla tělo tady. Oni měli tak strašný strach...“ Ano, to moje Božství, které se neoddělilo od jejich Božství vyhodilo vlastně tu hmotu ven z toho baráku. Takhle se vyhazuje Bohem... Ještě pořád ji doprovázeli.

Za týden najednou, to už měla klíče, to už jsem věděla, že se to stabilizuje, přišla za mnou do laborky: „Maminko, tak já se jdu najíst a zase přijdu a budeme si povídat.“ Já jsem ten večer před tím seděla v laborce, my jsme si povídaly, a ona asi v devět šla spát. A najednou to moje tělo si kleklo a začalo brečet. A já jsem říkala: „Pane Bože, já ti vlastně děkuji za to, co se dělo s tou drogou.“ Péťa mě vždy milovala, my jsme vždy měli krásný vztah, ale to, co se odehrávalo, ten vděk toho dítěte, že jsem ji neztratila, že jsem jí věřila, že jsem jí dovolila v určitých mezích být svobodná, aby ji třeba mohl doprovázet ten, komu ona věřila. To všechno se odehrávalo, ale to všechno bylo něco neskutečně krásného v tom vztahu, než byl ještě předtím. A mně tekly slzy a říkám: „Jestli tohle, co se odehrává, bylo dobré jenom v tom, jak my se teď milujeme ještě víc, tak to mělo smysl a já za to děkuji.“ V tu ránu, jako když z vás někdo shodí balvan. Já jsem přestala i brečet. Ta hmota přestala brečet, až to bylo údivné, sedla jsem si, dodělala práci. A Péťa přišla druhý den ze školy, přišla za mnou do laborky, já jsem něco ořezávala u sádrovacího stolu a říká: „Mami, jsem tady! Já se jenom najím a hned přijdu.“ Já jsem řekla: „Tak jo, už se těším!“ Ořezávám dál, jenže ona se vrátila od těch dveří z laborky k mému stolu a říká mi: „Ještě něco ti musím říct. Představ si, že oni se mi dneska přiznali, že mi to tam fakt dali sami. A já jsem jim řekla, ať už nikdy nechodí, že už je nikdy nechci vidět, že se na ně nezlobím, ale už nikdy, ne.“ A moje dítě bylo vyučené. Prošlo bílou magií.

Tohle je pro vás důležité vědět, že každý, na koho vás nutí vaše tělo útočit, jste vy sami, je to vaše hmota a vaše Božství. A vy se sami k sobě dostanete jenom tehdy, kdy zvládnete tu svoji hmotu a začnete ji velet v tom, aby sama neútočila, protože tehdy se vám zastaví karma.

Tak, a teď se ptejte. Máte ještě otázky? Nerozumíte něčemu?

Já vím, že ono je dobré rozumět, ale pak je ta praxe samozřejmě složitější. Ano, ta je mnohem jakoby obtížnější, protože pořád, jakmile to tělo udělá ten útok, vaše tělo, tak jste v nabídce oddělenosti. Ale pak se nemohou díť zázraky. A není to skutečně v tom, že máte být lepší, výraznější. Nemáte velet, ne. Vy máte být obyčejným člověkem. A tehdy, když se rozplynou ty příhrádky mezi zbytkem toho Boha a zbytkem té hmoty, tehdy vás skutečně všichni milují.

Mně se dokonce nedávno stalo, vyprávěla mi Olinka Táborská příběh své kamarádky. Nechtěla jí tedy nutit přednášky, je to už několik let zpátky, ona měla bílomágovské webovky. A dokonce žila i s černým mágem. Bylo to velice zajímavé. Tady je to také ta

praxe, abyste pochopili. Vzápětí pak začala poslouchat přednášky, už i zrušila webové stránky, už skutečně žije jakoby na přechodu do pokory. Nicméně milovala opravdu hodně toho svého přítele a nevěděla, jak mu to má říct, protože ona najednou měla jiné názory a nechtěla mu to nutit, což je správné. Nakonec mu přednášky nabídla, on si poslechl základní přednášky. A ona byla v obrovském údivu, protože on řekl: „Ta ženská je dobrá, ale to já ještě dělat nebudu!“ Ale nebyl tam žádný útok.

Uvědomte si, že ještě bílá magie útočí proti něčemu špatnému, ošklivému... A vy dokážete svět zvládnout jenom tím, když se sjednotíte, ničím jiným. Tehdy vlastně jste všechno vy, takže když jste všechno Vědomí a když jste veškerá hmota, tak není ani té hmotě dovoleno útočit. A pokud zaútočí, tak se to obrátí vůči ní.

Já si teď docela často vzpomínám na pána, co tam tenkrát útočil na facebooku, protože teď je takové ticho. Já mám pocit, že doraz toho útoku, který tam byl, mu teď docela demoluje osud ve smyslu, že má asi hodně problémů.

Tak jako ten pán, co mě chtěl zastřelit... Jak vlastně krásně sám otočil, ano, tam to proběhne, a pak se divil, že já jsem vlastně vůbec neútočila a bylo mi to úplně lhotejné. A tam si mohl prohlédnout i ten egoismus z té strany bílé magie, který pak na něho útočil, a pozor, to byl jeho vlastní útok na svoji vlastní hmotu.

Takže dokud vy budete útočit svojí vlastní hmotou na svět, tak svět, pamatujte si to, útočí na vás, protože vy sami sobě všechno děláte. Tohle je privilegium Jednoty. Teprve tehdy, až přestanete útočit, doberete poslední útoky, které byly kdy vystřeleny v minulosti, a tehdy na vás už nikdo ani útočit nemůže, protože vy jste ucelenou jednotkou celé planety a Boha.

Tak povídejte ještě, máte posledních pár minut. Vy se fakt nemáte na co zeptat.

Já bych se zeptala, ale je to takový trošku složitější dotaz. Já pracuji v mateřské školce. A teď jsem vnitřně bojovala s pocitem, že jsem dala v práci výpověď, protože se tam přihodila řada věcí. A jedna z věcí, říkám jenom jedna, těch bylo víc, je, že člověk bojuje se systémem, který svým způsobem jakoby úplně změnit nemůže. A ten systém je teď je takový, že malé, dvouleté děti tlačí do školky. A protože jsme vesnická školka a maličká vesnice, tak zase ostatní vás tlačí do toho, že ty děti vzít musíte, když byste je nevzaly, budou vám nadávat, rodiče si stěžují, že nemají kam dát děti, obec, že když tu školku financuje, že se ty děti musí vzít. No, a když jsem byla na krajské poradě, tak nám sdělili, že máme největší procento dvouletých dětí ve školce. Podle systému, kdyby byly jesle, by byla na čtyři děti jedna učitelka. Jenže já jich tam mám patnáct a jsem na ně jakoby sama a nastávají lehce krizové situace, protože člověk to nemůže uhlídat. A teď nemluvím o tom, že tam máte pětadvacet dětí a jste na ně sama... Ted' je další věc, že tam je i další mentálně retardované dítě a je to takové složitější. Tak přes ty ostatní problémy já jsem se rozhodla dát výpověď. Ted' mně přišly informace, že to mám stáhnout. Jenže vím, že je to v pořádku. A teď jsem si říkala, že mám prázdniny od toho, abych

si srovnala v hlavě, jak přistoupit k té nové situaci, protože svým způsobem ty děti za to nemohou. Rodiče také svým způsobem za to nemohou.

Výborně. Tady už máte ten pocit, že jste na všech stranách. To je dobře.

Já vám vysvětlím, jak se změní ten systém. Ten systém je nastavený a my ho vždy musíme poslechnout. To je logické. Tam to ten úřad nějak udělá a teď to dodržuje. Ale vy také máte nějakou kapacitu na jednoho člověka. A vy jako člověk samozřejmě, když se necítíte na to hlídat patnáct dětí a víc, což je logické, máte strach, protože vy jste za ně zodpovědná.

Ano. Bezpečnost na prvním místě.

A když by se tomu dítěti, komukoliv, něco stalo, tak ti rodiče nebudou koukat na to, že oni před tím vlastně tam to dítě chtěli dát. A oni ho tam chtěli mít v pohodě, a najednou se něco stalo - budou obviňovat vás jako školku. Tady bych to asi v klidu nastolila tak - já mám svobodnou vůli rozhodnou se pro to, na co mám a na co nemám, moje zodpovědnost je tak velká, že si netroufnu hlídat víc dětí, protože vy mi nedáváte prostor k tomu, abych těch dětí měla méně a mohla se jim věnovat, ono se může něco stát i při pár dětech, to vy víte, ale ta zodpovědnost vzrůstá, vzrůstá před tím počtem rodičů, kteří se s časem rozšiřují. To znamená, že vy kdybyste byla tou jednou jedinou pracovnící v té školce a řekla jste: „Ne, já dávám výpověď,“ tak oni by pak zase museli o tom uvažovat, já samozřejmě nevím, kolik vás tam je, ale tady vidíte, jak se to reguluje samo. Oni udají nějaká pravidla, ale když se ta pravidla pak nemohou dodržovat, protože ze všech stran přichází něco jiného, tak se pak musí vlastně ustupovat, protože oni vás potřebují. Zase možná přijde někdo s novým nápadem, nebo naberou ještě víc těch učitelek. Ale tady je pro vás svobodná volba, jestli víte, že to psychicky neunesete. Kdyby jste to psychicky neunesla, tak by vás to samozřejmě zdemolovalo. To byste za čas byla nemocná.

Ano, ani děti za to nemohou, ty máte ráda. Rodičům také rozumíte. Zkuste svolat schůzi, kde jim vysvětlíte zase svůj postoj, že byste tam chtěla zůstat, že ty děti máte ráda, že jim rozumíte... Ať je tam také někdo i z toho výboru z té vesnice, protože to by se mělo běžně lidsky vyřešit. I oni, až jim vyložíte tyhle svoje argumenty, tak by měli pochopit i vás, protože vy to neděláte sama pro sebe. To si děláte všichni sami pro sebe, protože v tom místě potřebujete mít kam dát děti. A potřebujete to vyřešit tak, aby i vy jste byla v pohodě. Když totiž nebudete v pohodě, budete v křeči, tak opravdu některé to dítě neuhlídáte, něco vám uteče, když budete tak napjatá. Většinou, když se člověk bojí, že se něco přihodí, tak pak je tak nastražený na všechno, že opravdu něco přehlédne. Možná i z toho, že vás teď přemlouvají k tomu, aby jste zůstala, je vidět, že si toho váží, ale samozřejmě jim ale řekněte, že máte také nějaká svoje pravidla, které potřebujete mít, aby jste byla v klidu, abyste svoji práci dělala dobře. Oni možná potom najdou nějaký způsob, jak se to vyřeší. Ale rozhodně ne takovou tou zařatou pěstí. Ne. Půjdu si tam promluvit. Ta práce se mi samozřejmě líbí, já bych ji chtěla dělat, ale já se necítím v té zodpovědnosti. Takže buď to bude dělat někdo jiný, anebo se upraví ty pravidla, aby mně to vyhovovalo, to se nedá nic dělat. Tady se jen musíte rozhodnout -

a pak se dívat na to lepší, samozřejmě máte ráda tu práci. Ale pokud víte, že by se něco mohlo přihodit a podléháte těmhle pocitům, tak se raději zklidním a raději odejdu. A třeba to možná pomůže tomu hýbnutí se v tom vývoji v té situaci, kterou tam vy máte.

Vás je tam víc?

My jsme tam dvě, ale překrýváme se. Ale je zajímavé, že já jsem to dala, trvala jsem si na ní, jakoby změna nastat nemohla, ale potom se začaly dít nějaké věci a mně přišla taková jakoby vnitřní informace – tak, a teď si stanov podmínky. Říkala jsem si, co to je, odkud to přišlo.

Ano. To jenom rozumně. Já bych řekla: „Heleďte se, na tohle já nemám. Já to dělám ráda a chtěla bych rodičům vyhovět, ale je určitý počet dětí. A i rodiče s tím musí souhlasit.“ I každý ten člověk, který by sice tam to dítě chtěl dát, ale také by chtěl, aby tam bylo bezpečné. A tady už jsou ty rodiče rozdvojení. Ale když jim to řeknete takhle na nějaké schůzi, kde jsou všichni zúčastnění, tak by to měli všichni pochopit.

Mně jakoby nejvíc trápí, vím, že by nemělo, třeba když je poledne, člověk už konečně ty děti uloží, tak jako vidím, že to není dobře pro ty děti. Ale asi zase, jak víme, že se nemá hodnotit, tak si řeknu dobře i takhle, snažím se k tomu najít ten zdravý postoj, aby mě to jakoby vzpružilo...

Ale tady máte, tady bych si skutečně stanovila podmínky toho, že bych řekla: „Ano, já tady zůstanu, ale za těchto podmínek. Jinak se na to skutečně necítím. Teď už skutečně záleží na vás, jak vy se rozhodnete.“ To stačí. A pak vás tedy buď poslechnou anebo ne, ale bez takového toho napětí, vyhrožování. Tady jim jenom udáte parametry toho, na co máte a na co ne. Víte, když potom ten člověk křičí a běsní, tak to ego druhého člověka, starosty nebo někoho, kdo o tom rozhoduje, tak tam už je to souboj... Ale když oni ví, že jste vlastně rozumná, že to myslíte dobře, oni to jenom zkouší, aby nemuseli zařizovat nic jiného. No, a když najdou takového bambulu, promiňte, kde jim na to kývne a kdo se bude demolovat... Ne ne ne. Vy máte určitý rozsah toho, co zvládnete. A pak už je to nad vaše síly. A to je správné, si to takhle uhlídat.

Víte, já jsem třeba kdysi dávno měla tak strašně práce, že já jsem fakt vůbec nechodila spát. A přišel čas, kdy to tělo bylo tak zhuntované, já už jsem pak měla takový ten syndrom skoro únavový, kdy jsem věděla, že to ne, to nejde. Takže, buď jsem si natahovala termíny, že jsem si tu práci roztahovala do delších termínů, nebo jsem zkrátka na týden práci nepřijímala. Ale pozor, ego chce všechno, že... Takže vy musíte vědět – dobře, ať má dnes práci zase jiná laboratoř, protože i oni mají právo si vydělat. A já si oddělám práci, mně se tím zase zkrátí termíny a jsem vlastně dobrou zase nabídkou pro ně. Vy totiž nikdy nemůžete o nic přijít. Ten člověk nevidí, ten egoismus je tak slepý, ten vám řekne: „Teď přijdu o peníze!“ A teď chcete mít i peníze i chcete odpočívat. A to vás rozerve. Ne. Vy se teď musíte rozhodnout. Teď budu odpočívat, potřebuji to - no, a pak zase budu mít ty peníze.

Tohle je to, co předhazuje ten Satan – on chce všechno. On chce i ženu a chce i milenku... On chce i jíst a chce být i hubený... /Smích/ On je tedy děsný. /Smích/

Tak, ještě máte jednu otázku. A pak už končíme.

Tak chcete ještě něco vědět?

Tak nějakou rychlou metodu, jak zkrotit tělo, když vibruji... Jestli to nechat odeznít, ale to to trvá dlouho, že... /Smích/

Já mám docela dobrou metodu, ale nevím, jestli to zase dokážete. Já s ním souhlasím... /Smích/

Víte co - Satan je odpor, odporuje, to je protivník. A on chce, aby jste odporovali, aby jste běsnili. On vám to tam takhle šoupne... A teď chce, abyste brblali... Ne ne ne. A já řeknu: „Tak jo!“ Zase kouzelné japonské TAK-JO. Ano, souhlasím. „Teď budeš vypadat za blba!“ Já říkám: „Dobře, tak si to zkusím...“ Ano, souhlasit. Všechno proběhne úplně krásně.

Nebo: „Přiideš o peníze!“ „Tak jo, přijdu o peníze, nedá se nic dělat, dobrá zkušenost.“ Ne, tehdy se tak všechno semele... A když se chytíte na tu vějičku, je to jako když rybář bude nahazovat udičku na tu rybičku, tak ona se chytí na tu iluzi. Souhlasit, ano.

Takové: Ježíšmarjá, tomu dítěti se něco stane! Osud je hotový. Jestli se mu má něco stát, tak to dítě si to zaslouží, on v tom osudu má, jinak by nepochopil. Ale já tady budu stát pro něho proto, abych ho podepřela.

Takže nenechte se ničím vyděsit. Bůh se nikdy neděsí a Bůh vždycky souhlasí, Nadjá vždycky souhlasí, protože to je váš osud, který jste vždycky chtěli.

A jakmile budete v opozici, pak jste na straně hmoty, která je tím odpůrcem, tím protivníkem, tím Saitánem. Takže buďte Bohem.

To je všechno. Tak jo. Mějte se pěkně. /Potlesk/